Keith Laumer

NOAPTEA CĂPCĂUNILOR[1]

Bolo 01

[1] Titlul original: ***The Night of the Trolls*** şi este prima povestire (nuvelă) din seria BOLO; Publicată prima dată în *Worlds of Tomorrow*, October 1963. În limba română a apărut în revista „Paradox” nr. 2/1991. Traducerea: L.L.C..

I

De data aceasta era altfel, o senzație de uscăciune în plămâni, o durere surdă în oase şi arsuri în stomac, care mă făceau să-mi doresc să mă strâng ghem şi să miaun ca o pisicuță. În gură aveam un gust de parcă şi-ar fi făcut şoarecii culcuş, iar când am încercat să inspir adânc, am simțit parcă nişte cuțite tocite răsucindu-mi-se în piept.

Mi-am propus să îmi aduc aminte să-i spun câteva lui Mackenzie despre instalația lui favorită de mediu protejat - dar asta după ce voi reuşi să ies din ea. Printre pleoape am privit tabloul cu indicatoare de pe fața interioară a capacului: presiunea atmosferică, temperatura, umiditatea, glicemia, pulsul şi respirația - toate erau normale. Măcar atât. Am apăsat pe butonul intercomului şi am spus „O. K., Mackenzie, să auzim povestea, se pare că ai ceva probleme..."

A trebuit să mă opresc din cauza tusei; efortul mi-a făcut tâmplele să zvâcnească.

„Cât ați extins afurisitul ăsta de exercițiu, drăgălaşilor?" am continuat. „Mă simt groaznic. Ce se întâmplă?"

Linişte.

Pesemne ajunsesem în seria finală de teste.

Nu se poate să fi plecat toți la cafea. După părerea mea, instalația era departe de a fi perfectă. Am apăsat maneta de ieşire în caz de pericol; lui Mackenzie n-o să-i placă, dar mă doare-n cot! După cum mă simțeam, exercițiul durase cam multişor, pesemne una sau chiar două săptămâni, iar eu îi spusesem lui Ginny că va ține cel mult trei zile! Mackenzie este un tehnician de clasă, dar când e vorba de emoție

umană, nu poți da doi bani pe el şi de data aceasta aveam de gând să i-o arunc în obraz.

Releele s-au pus în mişcare, mecanismul funcționa, capacul începu să alunece lateral, încât m-am putut ridica, săltându-mi picioarele pe dreapta şi începând să tremur brusc de frig.

Camera pentru testări era rece ca gheața. Mi-am plimbat ochii pe pereții cenuşii, pe instalațiile de înregistrare, spre măsuța de lemn la care Mac şedea de obicei cu orele, refăcând profiluri ale testelor efectuate...

Ciudat. Rolele erau goale, iar lumina roşie de control a aparatului era stinsă. M-am ridicat amețit în picioare. Unde era Mac? Unde erau Banner şi Day şi Mallon?

„Hei," am strigat, fără să primesc răspuns nici măcar sub formă de ecou.

Cineva, pesemne, apăsase butonul care declanşa procesul de trezire. Unde s-au ascuns? Am făcut un pas înapoi, împiedicându-mă de cablurile care şerpuiau în spatele meu. Mi-am desfăcut cataramele şi mi-am scos armura, rămânând fără suflu după atâta efort. Am deschis unul din dulăpioarele din perete: costumul de presurizare al lui Banner atârna dezumflat lângă un umeraş înfăşurat în cârpe. Am mai deschis câteva dulăpioare. Hainele mele lipseau - inclusiv halatul de baie, căruia îi simțeam lipsa, aşa cum îmi lipseau şi ceaşca de supă fierbinte, fețele vesele ale tehnicienilor înconjurându-mă, până şi mutra acră a lui Mackenzie. Totul în jur era înghețat, tăcut şi gol, semănând mai mult cu o morgă decât cu un centru de cercetări de prim rang.

Nu-mi plăcea deloc situația. Ce naiba se întâmplase?

În ultimul dulăpior am găsit un costum de protecție termică, cu reglaj al temperaturii. L-am îmbrăcat, am fixat termostatul, mi-am pus palma pe ecranul uşii, care s-a deschis imediat şi m-am trezit în coridorul întunecat, fără lumini, cu excepția lămpilor de siguranță, asaltat de un vag miros de descompunere.

Am auzit un foşnet şi am văzut o mişcare cu coada ochiului. Era un şobolan cât o veveriță, ridicat pe picioarele dinapoi şi uitându-se la mine de parcă eram de mâncare. Am schițat o lovitură cu piciorul şi a fugit, dar nu prea departe. Inima începuse să-mi bată mai iute, cam cum se întâmplă când începi să-ți dai seama că ceva nu merge deloc bine.

În sectorul administrativ de la etaj am mai strigat o dată. Ecoul era ceva mai bun. Am traversat un coridor plin de hârtii pe jos, pe lângă uşile deschise ale unor camere goale. În biroul directorului, o cutie de tablă înnegrită, plină cu resturi de hârtie arsă, era instalată în mijlocul covorului, iar instalația de aer condiționat era acoperită cu un strat de praf gros de vreo doi centimetri. N-avea rost să mai strig.

Centrul era gol ca un mormânt jefuit. Cu excepția şobolanilor.

La capătul coridorului, uşa interioară de protecție era întredeschisă. Am împins-o şi m-am împiedicat de ceva. Din cauza luminii slabe, mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce-i.

Fusese cândva un membru al Poliției Militare, cu cască de oțel şi cizme. Acum mai rămăseseră nişte oase fărâmițate şi câteva bucăți de piele şi metal. Lângă perete era un pistol calibrul 38. M-am aplecat şi l-am ridicat, i-am verificat încărcătorul şi l-am băgat în buzunarul de la coapsă. Nu ştiu de ce, dar m-am simțit brusc mai bine.

Am mers mai departe pe coridorul B, până am ajuns la uşa liftului care, bineînțeles, era blocat. Scările de serviciu erau însă la locul lor, aşa că am început urcuşul celor aproape şaptezeci de metri până la suprafață.

Uşile grele de oțel ale tunelului fuseseră aruncate în aer.

Am trecut prin deschizătura care mai purta încă urmele înnegrite ale exploziei şi am privit cerul cenuşiu, cu nori joşi, arzând roşiatic spre apus. La cincizeci de metri mai încolo, turnul de apă se prăbuşise într-un morman de fierărie ruginită. Ce se întâmplase? Sabotaj, război, revoluție sau accident? Unde erau toți ceilalți?

M-am odihnit un pic, după care am pornit peste câmpul paşnic, semănat ici-colo cu machete de clădiri care trebuiau să confere întregului teritoriu un aer inocent de zonă agricolă, cu hambare, grajduri şi îngrădituri. Dincolo de limitele bazei, oraşul părea intact, cu lumini licărind şi fuioare de fum ridicându-se în depărtare.

Orice se întâmplase în zona centrului aerospațial, Ginny precis scăpase, Ginny şi Tim. Trebuie că era groaznic de îngrijorată după, cât să zic, o lună? Poate mai mult. Din polițist nu rămăsese aproape nimic.

M-am întors să arunc o privire spre sud şi am simțit o senzație de gol în piept. Patru din uşile subterane erau deschise: rachetele Colossus fuseseră lansate asupra unor ținte. M-am cățărat încă vreo câțiva metri să văd amplasamentul central. În întunericul serii, terenul cobora neted şi neatins spre locul în care Prometeu stătea gata de plecare în silozul său subteran. Poate că acolo jos racheta era în siguranță. Fusese construită să reziste sarcinilor unei lansări orbitale extrasolare directe; cu puțin noroc, loviturile aproape în plin păreau să nu-i fi produs stricăciuni.

Brațele mă dureau de atâta efort. Mi-am dat drumul şi m-am aşezat să-mi trag sufletul, privind tufişurile uscate, bătute de vânt, din jurul turnului de apă prăbuşit.

Precis Ginny era acasă, singură şi speriată, poate cu probleme. Nu poți şti cât s-au deteriorat serviciile publice. Înainte însă de a merge în căutarea ei, trebuia să verific astronava; Prometeu, visul pentru care trăisem, eu şi mulți alții, în ultimii trei ani. Trebuia să mă asigur că totul este în regulă.

M-am îndreptat spre cazemata din care pornea tunelul central, în speranța că voi găsi o maşină în stare de funcționare.

Era aproape întuneric şi drumul prost; plăcile de beton ascunse sub gazon fuseseră dislocate şi sparte. Ceva provocase o undă de şoc terenului, asemenea cercurilor făcute de o piatră aruncată în lac.

Am auzit un zgomot şi m-am oprit înghețat. Dintre zidurile decolorate ale cazematei, la nici o sută de metri distanță, se distingeau un zăngănit şi un huruit, urmate de bubuitul metalului ruginit, iar apoi ceva uriaş, ca un vagon de marfă sărit de pe şine, îşi făcu apariția.

Două fascicole de raze de un roşu stins, lucind în partea superioară a siluetei, se rotiră, sclipiră stacojiu şi se fixară în direcția mea. În acelaşi moment porni sirena, un huu! huu! huu! asurzitor.

O unitate robot de luptă BOLO MARX II, cu funcție automată de pază şi protecție, mă depistase prin senzori şi mă urmărea prin circuitele sale.

Robotul pivotă cu greutate; huu! huu! huu!-ul răsună din nou. Paznicul dădea alarma. Am simțit cum mi se îmbroboneşte fruntea de sudoare. Dacă nu ai electropass, întâlnirea cu un Bolo Mark II poate fi asemuită cu situația în care trebuie să împărți cuşca cu un dinozaur nervos. M-am întors spre cazemata centrală; era prea departe. Acelaşi lucru se putea spune despre împrejmuirea exterioară. Cel mai sigur era să mă întorc de unde am venit, în gura tunelului. M-am răsucit, m-am împiedicat într-o bucată de beton şi am căzut ca din pod.

Când m-am ridicat, îmi vâjâia capul şi simțeam gust de sânge în gură. Pavajul ciobit părea că dansează sub mine. Bolo-ul se apropia cu viteză. N-avea rost să fug; îmi venise o idee mai bună.

M-am trântit la pământ şi am pus termostatul costumului pe gradația IZOLARE TERMICĂ-MAXIMUM. Suprafața lui argintie deveni de un negru mat. Lângă mine, agățată într-un fier beton ca o gheară, o bucată mare de hârtie flutura în vânt. M-am întors, am smuls-o şi am mototolit-o, apoi am căutat în buzunarul de pe piept, am scos o brichetă şi i-am dat foc. Când flăcările au început să cuprindă ghemotocul, l-am aruncat. S-a rostogolit câțiva metri, oprindu-se într-o brazdă de iarbă.

„Mişcă-te dracului!” am murmurat şi se pare că înjurătura a prins, vântul rostogolind mai departe hârtia aprinsă. M-am târât câțiva metri într-o adâncitură de teren, în spatele unei plăci de ciment ce se înălța din iarbă.

Clătinându-se greoi, paznicul robot se apropia; o placă de metal parțial desprinsă se izbea ritmic de pământ. Ghemotocul de hârtie arzând ajunsese deja la vreo douăzeci de metri distanță de mine, o licărire portocalie în înserarea tot mai adâncă.

Conturându-se amenințător pe cerul întunecat, Bolo-ul se opri, rotindu-şi turela pătată de rugină în căutarea sursei de radiație calorică detectată de aparatajul său cu unde infraroşii. Atenția electronică îi fu atrasă de pâlpâitul hârtiei. Turela se roti, reveni la poziția inițială, parcă derutată, răsună un nou Huu!, după care se decise. Ambrazurile se deschiseră cu un pocnet şi o rafală de proiectile anti infanterie porni spre țintă, hârtia dispărând într-un vârtej de praf şi pământ.

Am îmbrățişat placa de ciment, aşa cum strânge o rochie de lame şoldurile unei cântărețe şi am aşteptat. Robotul se oprise duduind încetişor, de parcă îşi cânta lui însuşi. Apoi, acoperind murmurul motorului, am auzit un alt zgomot, un huruit îndepărtat, asemănător cu zborul bombardierelor la joasă înălțime. Am ridicat capul un centimetru şi am privit. Peste câmp se mişcau lumini, un convoi se apropia dinspre oraş.

Bolo-ul începu iar să se mişte, ajungând la câțiva metri de mine. Am văzut cum de data aceasta se deschid ambrazurile superioare, cele prin care se trage cu armele automate grele. Țevi subțiri, negre îşi făcură apariția, executară o mişcare de căutare, se fixară pe țintă şi încremeniră.

Mi-am dat seama că se fixaseră în direcția maşinilor care se apropiau într-o linie ondulată, ridicând nori de praf. Câinele de pază era gata să-şi apere teritoriul - iar eu eram prins la mijloc. Un reflector îşi lansă raza alb-albăstruie, conturând plăcile metalice ale robotului. Am auzit releele

cuplându-se în interiorul monstrului de luptă şi mi-am ținut respirația, în aşteptarea rafalelor ce urmau să pornească.

Un păcănit metalic răsună sec.

Turelele se deplasau încet, după care se auzeau percuții în gol. Dincolo de gard, raza reflectorului rămase un timp pe robot, apoi începu să se deplaseze peste câmp, peste rampă, înainte şi înapoi, căutând parcă ceva.

Încă un răpăit în gol din arme la care muniția se terminase, pesemne, de mult. Razele infraroşii măturară iar scena, după care releele se auziră din nou, țevile neputincioase se retrăseseră în interior şi ambrazurile se închiseră.

Satisfăcut, robotul se roti pe şenile în jurul axei şi părăsi câmpul de bătălie, lăsând în urmă un miros de ozon şi eter, cu placa parțial desprinsă răsunând ca pasul unui şchiop pe o scară.

Am aşteptat până a dispărut în întuneric la vreo două sute de metri distanță şi apoi am pus din nou în funcție termostatul să mă răcoresc. Izolarea termică maximă poate fierbe un om în suc propriu în mai puțin de o jumătate de oră.

Reflectorul se stinsese. M-am ridicat în patru labe şi am pornit-o spre gardul exterior. Circuitele Bolo-ului nu erau fin acordate, aşa cum ar fi trebuit, încât m-a lăsat să trec.

Dincolo de dantelăriile ruginite a ceea ce fusese odată un gard de sârmă, se vedeau oameni mişcându-se prin norii de praf irizat de farurile maşinilor. Erau înarmați şi stăteau în grupuri compacte, privind în direcția cazematei.

M-am apropiat târâş, ferindu-mă de fâşiile de lumină gălbuie aruncate de farurile maşinilor parcate - câteva tancuri uşoare, transportoare blindate şi autoblindate cu roți şi şenile.

Nimic din ce vedeam nu mă făcea să le sar în brațe, convins că voi fi bine primit. Indivizii purtau uniforme verzi şi cam jumătate din ei aveau barbă. Ce naiba, ne invadase Castro?

Am pornit spre dreapta, îndepărtându-mă de intrarea principală care, pe vremuri, fusese păzită zi şi noapte de

soldați cu arme automate. Acum poarta atârna într-o țâțână de un stâlp de beton, pe un suport metalic de țevi ruginite. Tabla cu inscripția **CENTRUL AEROSPAȚIAL GLENN - INTRAREA PERMISĂ NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE** zăcea cu fața în jos în bălăriile înalte până la brâu.

Alte maşini sosiră, după care s-au auzit comenzi şi un grup se îndreptă în direcția mea pe partea cealaltă a gardului prăbuşit. Cum nu mai eram în lumina farurilor, am reuşit întâi să trec peste sârme, iar apoi să traversez un drum plin de gropi şi să mă ascund în şanț, înainte că indivizii să ajungă în dreptul meu.

De aici i-am văzut cum pun câte doi oameni de pază din cincizeci în cincizeci de metri; încă cinci minute şi m-ar fi interceptat pe mine, când cine ştie pe cine căutau.

M-am îndepărtat pe furiş, până am ajuns la un şir de tufişuri, întrerupte la intervale regulate de câte un copac neîngrijit, lângă care se vedeau ici-colo bucăți de trotuar.

Începeau să mi se limpezească mai multe lucruri: persoana care declanşase trezirea mea din stază nu mă întâmpinase pentru simplul motiv că nimeni nu apăsase butonul. Automatele, pesemne, dintr-un deranjament, inițiaseră ciclul de trezire. Sursa independentă de energie a sistemului fusese proiectată să mențină funcțiile vitale minime ale astronauților o perioadă nedefinită, la o temperatură corporală scăzută şi un ritm metabolic redus. N-aveam cum să stabilesc exact cât stătusem în starea aceasta După cum arătau gardul şi drumurile, trebuie că depăşisem un număr de săptămâni, sau chiar de luni...

Să fie un an... sau mai mult? M-am gândit la Ginny şi la băiat, aşteptându-mă acasă, gândindu-se că Bătrânul lor a murit, probabil. I-am neglijat şi în alte rânduri din cauza muncii mele, dar nu ca acum...

Casa noastră era cam la zece kilometri de bază, la poalele dealurilor din partea cealaltă a oraşului.

Era o plimbare cam lungă, pe cât simțeam, dar trebuia să ajung acolo.

II

După două ore de mers de-a lungul malului vestic al râului, lăsasem în urmă oraşul şi ajunsesem la convingerea că mă urmăreşte cineva. Dacă mă opream să ascult, nu auzeam pe nimeni, doar noaptea rece şi tăcută, cu broaştele care orăcăiau răbdătoare în zona joasă din sud.

Când terenul începu să urce, am lăsat drumul şi am luat-o peste câmpul deschis, până am dat într-o stradă largă, din care am ajuns la Ridge Avenue, strada mea, pe care am reuşit să disting formele joase ale caselor.

Fusese o zonă rezidențială extrem de căutată de tineri oameni de afaceri care avuseseră noroc în viață. Acum lumina stelelor, filtrată prin stratul de nori, aluneca peste ferestre sparte şi uşi deschise, peste maşini cu cauciucurile dezumflate în garaje pe jumătate prăbuşite şi, din când în când, peste câte o fundație înnegrită şi acoperită de bălării, care îmi sugera imaginea unei pauze într-un şir de dinți putrezi.

Cartierul nu mai era ceea ce fusese. Cât lipsisem oare? Cât?...

M-am împiedicat şi am căzut din nou, de data aceasta cam rău, încât abia m-am ridicat. Se părea că sunt cam greu pentru un tip care n-a mâncat regulat în ultima vreme. Răsuflarea îmi devenise rapidă şi scurtă, iar capul era pe punctul să-mi plesnească şi să dea naştere unui aligator dintre cei furioşi. Mai aveam câteva sute de metri; de ce naiba îmi alesesem locuința pe deal?

Am auzit din nou zgomotul ierbii uscate, călcate de paşi. Am scos pistolul şi m-am oprit în mijlocul străzii, ascultând atent.

Singurul sunet pe care l-am auzit a fost ghiorăitul stomacului. Am pus siguranța la pistol şi am pornit mai departe, oprindu-mă brusc de câteva ori, să-l prind pe picior greşit pe cel ce mă urmărea. Am ajuns la colțul de la Ridge

Avenue şi am luat-o în sus pe deal. În spatele meu am auzit trosnind din nou o creangă uscată.

Mi-am ales tocmai atunci momentul să mă împiedic. O grămadă de frunze uscate m-a scutit de al doilea genunchi julit. M-am rostogolit până la un zid de piatră şi m-am sprijinit de el. Mi-au trebuit ambele mâini să armez pistolul. Am încercat să văd ceva în întuneric, dar tot ce am reuşit să disting erau nişte luminiţe care parcă se roteau înaintea mea. Pistolul părea tot mai greu; l-am pus jos şi am început să inspir adânc, ca să-mi dispară licuricii din faţa ochilor.

Am auzit paşi apropiindu-se. Am scuturat din cap, lovindu-mă din greşeală de piatra din spatele meu. Asta mi-a ajutat. L-am văzut urcând dealul spre mine, la mai puţin de zece metri; era un individ brunet, cu barbă, îmbrăcat într-o combinaţie de zdrenţe şi blănuri, strângând în mâini o măciucă cu un laţ de piele la capăt.

M-am aplecat după pistol şi am dat de frunze; am pipăit în jur şi l-am atins, răsturnându-l. În timp ce continuăm să îl caut, am auzit alt zgomot de paşi. M-am răsucit şi am văzut silueta unui bărbat înalt şi lat în umeri, cu o chică netunsă, repezindu-se spre bărbos ca un rugbist la antrenament, doborându-l şi rostogolindu-se amândoi în mormanul de frunze uscate. Pisicile se băteau pentru şoarece; sosise momentul să o şterg în linişte.

Am mai încercat o dată să dau de pistol, l-am găsit, m-am ridicat şi am pornit-o în sus pe coastă. Jos, la poalele dealului, se auzi un motor pornind şi scârţâitul ambreiajului ce indica nevoia de piese de schimb. Apoi se aprinse un reflector, făcând umbrele să danseze şi permiţându-mi să recunosc gardul de fier forjat în spatele căruia se căsca o groapă în locul locuinţei lui Adams. Mai aveam puţin până acasă, dar puterile îmi scădeau văzând cu ochii. Am mai căzut de două ori, după care mi-am continuat drumul pe palme şi genunchi, văzând tot mai multe stele verzi şi având senzaţia că îmi crăpase capul, se desprinsese de corp şi începuse să se rostogolească la vale.

Mai câțiva metri şi mă voi putea odihni. Ginny o să mă bage în patul cald, o să-mi bandajeze juliturile şi o să-mi dea supă fierbinte cu lingura. Ginny o să... Ginny...

Zăceam întins, cu gura plină de frunze căzute. Am auzit paşi alergând, strigăte şi o maşină îndepărtându-se în josul străzii. Ridicând capul, am rămas cu ochii fixați pe stâlpii şi balamalele grele de aramă de care îmi atârnase pe vremuri poarta de la locuință; aceasta dispăruse, împreună cu o parte considerabilă a cărămizilor. Pesemne vreun camion în marşarier greşise direcția...

Ridicându-mă, am făcut câțiva paşi în umbră, cu senzația că picioarele îmi fuseseră amputate şi apoi sudate din nou la glezne. M-am izbit de ceva; aplecându-mă, am ridicat o ruginitură în care am recunoscut curbura grațioasă a Pontiac-ului meu nou - nouț, tip 1979. În fâşia cromată, care servise drept ramă a geamului din spate, mai scânteia stins o margine de sticlă topită. Incendiu?

În spatele meu se auzi zgomot de paşi şi mi-am amintit brusc o droaie de lucruri neplăcute. Am dat să scot pistolul; îl pierdusem. M-am tras înapoi, lângă ceea ce fusese odată maşina mea, încercând să mă țin pe picioare, dar degeaba. Am alunecat încetişor şi m-am aşezat pe frunzele uscate, ascultând paşii ce se apropiau. Apoi i-am auzit oprindu-se şi în ceața densă ce țâşnise parcă în jurul meu am distins figura unui tip înalt cu părul alb, care se aplecă înspre mine. În clipa următoare ceața parcă s-a îndesit şi mi-am pierdut cunoştința.

Când m-am trezit, zăceam pe spate, poziție din care vedeam lumina gălbuie a unei lumânări cafenii fumegânde, pâlpâind în curentul ce trăgea dinspre geamul spart. În mijlocul camerei, câteva vreascuri umede, puse grămadă pe nişte bucăți rupte din pavaj, ardeau cu o flacără cenuşie. Un fir de fum acru mişca pânzele de păianjen întinse pe plafon între grinzile de pe care căzuse furnirul, lăsând să se vadă aliajul uşor din care fuseseră construite.

O privelişte ciudată, dar nu îndestul de ciudată să n-o pot recunoaşte, era camera mea de zi, arătând cam altfel de când o văzusem ultima oară. Mirosurile erau şi ele schimbate - duhnea a mucegai, piele prost argăsită, lemne ude, tutun... Am întors capul. La nici un metru de zdrențele pe care eram întins, tipul cu părul alb, bătrân ca un munte, adormise şezând cu spatele la perete. În mâna uriaşă şi noduroasă strângea o puşcă de vânătoare, iar capul îi alunecase înapoi, cu pleoapele lăsate, acoperite de vinişoare albastre. Am încercat să mă ridic, dar la mişcarea mea îşi deschise ochii. O clipă rămase nemişcat, ca şi cum ar fi aşteptat ca vitalitatea să-i revină de undeva de departe. Apoi îşi ridică încet capul. Avea o față suptă şi plină de riduri, părul alb şi subțire, iar umerii largi, care odinioară fuseseră de Hercule, împungeau o cămaşă dintr-o țesătură aspră, de casă. Un Hercule ce îmbătrânise foarte tare. Mă privi, aşteptând să-i vorbesc.

„Cine eşti?" i-am zis. „De ce mă urmăreşti? Ce s-a întâmplat cu casa? Unde mi-e familia? Cine-i şeful bătăuşilor în verde?" În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că mă doare falca şi am pipăit-o cu grijă.

„Ai căzut", răspunse bătrânul cu o voce adâncă, ce amintea de bubuiturile subterane ale unui vulcan.

„Ai descoperit America, bunicule." Am încercat să mă ridic şi mi-a venit să vărs.

„Trebuie să te odihneşti", zise bătrânul cu îngrijorare. „Înainte de a veni oamenii Baronului..." Se opri şi mă privi ca şi cum ar fi aşteptat să spun ceva foarte profund.

„Vreau să ştiu unde sunt persoanele care au locuit aici", am strigat cu o voce de pisic nou-născut. „O femeie şi un băiat..."

Bătrânul clătină din cap. „Trebuie să te gândeşti la ceva, şi repede. Soldații or să se întoarcă şi or să caute în fiecare casă."

M-am ridicat, făcând abstracție de omuleții care îmi băteau cuie în cap. „Nu-mi pasă de soldați. Unde mi-e familia? Ce s-

a întâmplat?” M-am întins, prinzându-l de braț. „Cât am fost acolo, jos? În ce an suntem?”

Clătinând din nou din cap, tipul zise: „Hai, mănâncă ceva. După aceea o să te ajut să-ți faci un plan.”

N-avea rost să vorbesc cu bătrânul; era senil.

M-am ridicat din culcuş. În afară de amețeală şi de senzația că genunchii îmi sunt din carton, toate erau în regulă. Apucând luminarea artizanală, am păşit cu greutate în hol.

Pe jos erau grămezi de gunoaie. M-am cățărat peste ele şi am împins uşa biroului. Masa de lucru, raftul cu cărți şi uşile de sticlă, covorul cenuşiu, balansoarul, toate erau la locul lor, arătând normal, în afară de stratul gros de praf şi tapetul dezlipit de pe un perete.

Am apăsat pe comutator. Nimic.

„Ce fel de vrajă e aia?” zise bătrânul din spatele meu, arătând spre comutator.

„Nu-i curent”, i-am răspuns. „Am încercat din obişnuință.”

Întinse mâna şi apăsă comutatorul în jos, apoi în sus. „Face un zgomot plăcut.”

„Îhîm”, am continuat conversația, luând de pe masă o carte care mi se destrămă în mâini.

M-am întors în hol, am deschis uşa dormitorului şi am văzut grămezi de frunze, resturi de mobilă şi rama goală a ferestrei. M-am îndreptat spre capătul holului şi am încercat uşa celuilalt dormitor, din care m-a izbit o rafală de vânt rece, şuierând printre grinzile prăbuşite. Acoperişul căzuse, iar între dărâmături se vedea un trunchi gros de, copac. Bătrânul stătea în spatele meu, observându-mă.

„Unde-i ea, fir-ai să fii?” am înjurat, sprijinindu-mă în tocul uşii, de slăbiciune. „Unde mi-e soția?”

Bătrânul păru tulburat. „Hai, acum trebuie să mănânci...”

„Unde-i? Unde-i femeia care locuia aici?”

Se încruntă, dădu din cap prosteşte. M-am strecurat printre dărâmături şi am păşit între bălăriile care îmi ajungeau la genunchi. Vântul mi-a stins lumânarea. În

întuneric am încercat să disting ceva în grădina din spatele casei, groapa surpată deasupra căreia făceam grătare vara, boschetele încâlcite care pe vremuri fuseseră de trandafiri şi o bucată de scândură înfiptă vertical în pământ.

„Ce naiba este asta?" Am scos bricheta, am aprins lumânarea şi apoi, aplecându-mă, am citit inscripția săpată în lemnul spălat şi înnegrit de ploi: **VIRGINIA ANN JACKSON**. Născută la 8 ianuarie 1957 - ucisă de câini în iarna lui 1992.

În următoarele trei zile oamenii Baronului au venit de două ori. De fiecare dată, bătrânul mă căra, în timp ce înjuram, dar prea slăbit să mă pot opune, până la o ascunzătoare făcută din crengi şi pânza de cort, în pădurea din spatele casei. Apoi dispărea şi se întorcea după o oră, două, târându-mă înapoi în casă, pe maldărul de zdrențe, lângă foc.

De trei ori pe zi îmi dădea o fiertură într-un vas de tinichea; mâncăm mecanic, gândindu-mă la Ginny, ce trăise doisprezece ani în casa asta care se prăbuşea încet, până când... Era însă prea mult. Există şocuri pe care mintea le refuză.

M-am gândit la copacul care căzuse şi distrusese aripa stângă a casei. Un ulm de grosimea aceea trebuia să aibă pe puțin cincizeci - şaizeci de ani, poate mai mult. Şi singurul ulm în zona respectivă avusese doi ani. Ştiam sigur asta, pentru că eu îl plantasem.

Data tăiată în scândură era 1992. Pe cât puteam eu socoti, de atunci mai trecuseră cel puțin treizeci şi cinci de ani. Colegii mei de pe navă - Banner, Day şi Mallon - erau morți de mult. Oare cum au murit? Bătrânul era prea ramolit să-mi poată spune ceva util. La majoritatea întrebărilor îmi răspundea clătinând din cap şi bolborosind ceva despre talismane, demoni, descântece şi despre Baron.

„Nu cred în descântece", i-am tăiat-o. „Ba mi se pare că nu cred nici în Baronul ăsta al tău. Cine este?"

„Baronul de Filly, Stăpân al Căpcăunilor. El are în mână toată partea asta," - bătrânul făcu un gest circular cu brațul - „până în Jersey."

„Şi de ce mă caută? Ce mă face important?"

„Ai venit din Zona Interzisă. Toți au auzit urletele Căpcăunului mai mic, cel care păzeşte comoara de acolo. Dacă Baronul reuşeşte să-ți smulgă secretul puterii..."

„Căpcăun, pe dracu! Nu-i decât un robot, lăsat pe automatic."

„Orice nume i-ai da, toți se tem de monstru. Cel ce păşeşte în umbra lui are multă mana. Dar ceilalți - cei care umblă în haite ca şi câinii - te-ar rupe în bucăți ca pe un diavol dacă ar pune mâna pe tine."

„M-ai văzut acolo. De ce nu m-ai trădat? De ce ai grijă de mine?"

Veşnicul clătinat din cap, răspuns la toate întrebările mele.

Am încercat să-l iau din altă direcție: „Cine era zdrențărosul pe care l-ai doborât şi care mă urmărea?"

Bătrânul pufni pe nas. „O să-l mănânce câinii. Lasă asta. Trebuie să vorbim despre planul tău."

„Am tot atâtea planuri de perspectivă ca un condamnat la moarte. Nu ştiu dacă ştii, Bătrâne, dar pe când nu eram atent, cineva mi-a tras lumea de sub picioare."

Bătrânul se încruntă. Cu tot părul lui alb, îmi trecu prin cap, n-aş vrea să se înfurie pe mine...

Clătină din nou din cap. „Trebuie să înțelegi ce-ți spun. Soldații Baronului or să te găsească într-o bună zi. Dacă tu eşti cel ce urmează să rupă vraja..."

„Să rup vraja?" am pufăit eu. „Cred că încep să înțeleg, Bunicule. Ți-ai băgat cumva în cap că aş fi un fel de tip de valoare, că o să-mi folosesc puterile supranaturale să fac ordine în menajeria asta şi că tu o să cazi, în felul ăsta, în picioare. Ascultă, bătrân tâmpit, am petrecut şaizeci de ani şi mai bine într-o instalație de stază la şaptezeci de metri sub pământ. Pe când eram acolo, lumea mea a murit. Baronul

ăsta al tău pare să fie stăpân peste toate. Dacă crezi că o să încerc să-mi frâng gâtul răsturnându-l, las-o moartă."

Bătrânul nu zise nimic.

„Lucrurile nu par prea distruse", am continuat. „Trebuie că au fost folosite arme toxice sau bacteriologice, sau poate radioactive. Oamenii sunt destul de puțini. Reuşiți încă să trăiți din ce găsiți prin magazine şi prin depozite. Automobilele au rămas pe unde le-a prins dezastrul. Câți ani aveai, Bunicule, când s-au întâmplat toate astea? Vreau să spun, când a pornit războiul, îți aminteşti?"

Clătină din cap. „Lumea a fost totdeauna aşa cum e acum."

„În ce an te-ai născut?"

Se scărpină în cap. „Am ştiut odată. Da' am uitat."

„Cred că singurul mod să aflu cât am lipsit este să tai ulmul în două şi să-i număr cercurile, dar şi asta nu m-ar ajuta prea mult, pentru că nu ştiu când s-a prăbuşit peste casă. N-am ce face. Important e doar să stau de vorbă cu Baronul ăsta al tău. Unde locuieşte?"

Bătrânul scutură violent din cap. „Dacă Baronul pune mâna pe tine, o să-ți scoată toate secretele prin tortură! Îl ştiu eu. Când ani am fost sclav în grajdurile palatului."

„Dacă crezi că o să-mi petrec restul zilelor în cuibul ăsta de şoareci, te înşeli amarnic. Baronul tău are tancuri, armată şi a reuşit să păstreze un pic de tehnologie în stare de funcționare. Locul meu e lângă el - nu în groapa asta de gunoi. Unde-i este sediul?"

„Gărzile or să te împuşte ca pe un câine cum o să dea ochii cu tine!"

„Trebuie să existe o metodă prin care să ajung la el, Bătrâne. Gândeşte-te!"

Capul său alb se clătină iar. „I-e frică c-o să fie asasinat. Nu te poți nicicum apropia de el..." Apoi, luminându-se: „Poate ai vreo vrajă puternică..."

Mi-am muşcat buzele. „Poate. Mă întrebai de un plan. Cred că simt cum se naşte unul. Ai o hartă?"

Îmi făcu semn spre masa de lucru. Am încercat sertarele şi am găsit şoareci, gândaci, un teanc de bani mucegăiți şi un set de hărți îndoite. Cu grijă, am desfăcut una aproape tăiată la îndoituri, cu hârtia îngălbenită şi marcajele aproape şterse. Într-un colț scria: „PENNSYLVANIA 40 M:1. Copyright 1970 Corporația ESSO".

„Merge, Bunicule", am continuat. „Acum spune-mi tot ce ştii despre Baronul ăsta al tău."

„O să-l distrugi?"

„Încă nici nu l-am cunoscut."

„E un om rău."

„Nu ştiu ce să-ți spun. Până una, alta, conduce o armată şi asta înseamnă cam mult..."

După încă trei zile de odihnă şi cu fiertura bătrânului, ajunsesem iar pe linia de plutire, sau cam aşa ceva. L-am pus să-mi încălzească apă pentru ras şi pentru baie, după care, găsind nişte indispensabili din fibră sintetică într-unul din sertare, i-am îmbrăcat sub costumul de protecție termică. Am tras fermoarele şi mi-am prins la şold tocul de pistol pe care îl confecționasem dintr-o bucată rezistentă de plastic.

„Cu asta am terminat pregătirile, Bunicule; într-o jumătate de oră se face întuneric. Mulțumesc pentru toate."

S-a ridicat în picioare, cu figura îngrijorată ca a unui tată căruia fiul îi cere împrumut maşina pentru prima oară.

„Oamenii Baronului sunt peste tot."

„Dacă vrei să mă ajuți, n-ai decât să vii cu mine şi să mă acoperi cu puşca aia de vânătoare a ta." Am luat-o în mână. „Mai ai cartuşe pentru chestia asta?"

Încântat, începu să zâmbească. „Sunt cartuşe, dar în multe din ele a dispărut puterea descântecului."

„Aşa-i cu descântecele, Bunicule. Îşi pierd puterea când nici nu te aştepți."

„O să te lupți cu Marele Căpcăun şi o să-l înfrângi?"

„Deviza mea este 'Nu trezi Căpcăunii care dorm'. Mă gândesc doar la o vizită de curtoazie pe care să i-o fac Baronului."

Toată bucuria i se şterse de pe chip.

„N-o pune la inimă, Bătrâne. Nu sunt Prinţul fermecat pe care-l aşteptai, dar dacă reuşesc, o să am grijă de tine."

L-am aşteptat până s-a încotoşmănit într-un palton scurt dintr-o stofă groasă de lână, mâncată de molii, după aceea şi-a luat puşca de vânătoare, i-a verificat chiulasa şi m-a privit întrebător. „Sunt gata", a mormăit el.

„Bine, am spus. „Să mergem..."

III

Reşedinţa Baronului era un bloc de patruzeci de etaje, în sticlă şi beton, care pe vremea mea se chema Hilton Garden East. Am ajuns acolo după trei ore de orbecăială peste terenul accidentat şi acoperit de întuneric, pufăind de oboseală, dar încă pe picioarele mele şi am rămas cu ochii ţintă la luminile vesele care parcă sfidau întreaga vale în paragină.

„Porţile sunt acolo" - arătă Bătrânul cu mâna - „dar sunt păzite de Marele Căpcăun."

„Stai puţin, după cum am înţeles, Căpcăunul este paznicul de la Baza de lansare!" „Ăla e Căpcăunul cel Mic, ăsta-i cel Mare."

Am măcinat printre dinţi câteva cuvinte bine alese. „Scăpam de oboseală, Bătrâne, dacă-mi spuneai mai demult de Căpcăunul ăsta. Mi-e teamă că n-am nici un descântec la îndemâna împotriva unui MARK II prost dispus."

Din nou clătină din cap. „Acum e vrăjit, îmi aduc aminte de ziua când a apărut, aruncând trăsnete. Mulţi au murit atunci. Apoi Baronul i-a poruncit să stea de pază la porţi."

„Cât a trecut de atunci, Bătrâne?"

După ce mişcă un timp din buze, îmi răspunse în cele din urmă: „Multă vreme. Multe ierni."

„Hai să vedem ce-i acolo."

Am luat-o la vale până am dat într-un drumeag plin de urme de roți, care ducea spre umbrele întunecate ale copacilor ce înconjurau palatul. Bătrânul mă prinse de braț.

„De aici, încet. Poate Căpcăunul nu doarme destul de adânc."

Ultimii paşi i-am făcut pe vârfuri, după care am ocolit un stâlp masiv de cărămidă cu un felinar stins în vârf şi am rămas cu ochii ațintiți pe o siluetă întunecată, la vreo cincizeci de metri, într-un tufăriş înalt până la brâu.

Întinse între copacii care înconjurau tufele de bălării, nişte cabluri țineau o uriaşă foaie de cort murdară ce acoperea robotul. Nu departe se vedeau resturile unui elicopter, ca o libelulă frântă. În apropiere zăceau împrăştiate bucăți din caroseria unui transportor blindat.

Bătrânul îmi atinse umărul.

„Se pare că intrarea pe poartă e interzisă", i-am suflat eu. „Să încercăm mai departe."

Dădu din cap. „Pe aici nu trece nimeni. Acolo", arătă el cu mâna, „este a doua poartă, dar e păzită."

„Hai să sărim zidul între cele două porți."

„Are țepi ascuțiți în vârf, însă ştiu un loc mai la vale, unde țepii s-au tocit."

„Condu-mă, Bunicule."

Am ajuns la locul pe care îl căutam într-o jumătate de oră de mers târâş prin tufişurile umede. După mine, arăta ca orice altă bucată de zid de doi metri înălțime, flancat de nişte plopi uzi.

„Trec eu primul", zise bătrânul, „ca să atrag atenția paznicilor asupra mea."

„Atunci cine o să mă ridice? Merg eu primul."

Dădu iar din cap, îşi împreună mâinile şi mă săltă cu uşurința cu care un marinar ridică un pahar de bere. Era bătrân Bunicul, dar vlaga îi rămăsese intactă.

M-am uitat în jur, apoi m-am ridicat în mâini, am trecut peste vârfurile roase de rugină, care asiguraseră cândva

protecția zidului şi mi-am dat drumul pe pajiştea din partea cealaltă.

Am auzit imediat un zgomot în tufişuri; la nici zece metri distanță se ridicase un om.

Am rămas întins în întuneric, încercând să dau impresia că eram acolo de când lumea.

S-a auzit un alt zgomot urmat de o bufnitură şi pocnet de crengi rupte. Tipul din fața mea se întoarse şi dispăru în întuneric.

L-am auzit croindu-şi drum prin tufişuri, apoi strigând şi primind răspuns din depărtare.

N-am mai pierdut vremea, m-am ridicat şi am luat-o la fugă în umbra copacilor, de-a lungul aleii.

IV

Trântit pe pământul umed de sub ramurile bătute de vânt ale unui cedru ornamental, mi-am şters ochii umeziți de burniță şi ceață, aşteptând ca alarma ce fusese dată în urma mea să treacă.

Se mai auzeau trosnete de tufişuri şi strigătele celor care mă căutau, însă nu era o noapte prea potrivită pentru urmăriri, încât, după cinci minute, totul fu învăluit din nou în tăcere.

Am început să studiez terenul. Copacul sub care stăteam întins făcea parte dintr-un şir care mărginea o alee ce se întindea grațioasă, îmbrățişând o pajişte întunecată de aproape un kilometru, până la turnul de foc al palatului Baronului de Filly.

Pe fundalul luminat al intrării împodobite cu coloane se mişcau siluetele paznicilor şi oaspeților întârziați. Printre luminile colorate ale unei terase, sus de tot, se vedeau dansatori rotindu-se în sunetul muzicii. Sclipirea stinsă a unui câmp de forță îi ferea de ploaia rece care începuse să

cadă. Balul săptămânal dat de Baron părea în plină desfăşurare.

Am văzut umbre mişcându-se pe pietrişul ud din faţa mea şi apoi am auzit zgomotul unui motor.

Făcându-mă una cu pământul, am tras cu coada ochiului la un Mercedes lung şi zvelt, model 1968, după părerea mea, care a trecut încet pe lângă mine.

Poate că populaţia oraşului trăia într-adevăr în haite, ca nişte câini, dar prietenii Baronului precis o duceau ceva mai bine.

Ridicându-mă în picioare, ascuns în umbra copacilor, am pornit-o spre palat.

Se părea că sunt doar doi oameni de pază şi n-avea nici un rost să aştept, aşa că am păşit pe alee, apropiindu-mă de colţul cenuşiu şi luminat al clădirii.

Un individ scurt şi îndesat, îmbrăcat într-o uniformă verde şi unsuroasă a oamenilor Baronului, mă privi plictisit. Pesemne costumul meu termic semăna destul de bine cu o salopetă. Al doilea tip, aşezat într-un scaun de lemn, nici măcar nu întoarse capul.

„Hei!" am strigat. „N-aveţi un cric de trei tone de dat împrumut?"

Scundul mă privi acru. „Al cui şofer eşti, mă?"

„Al Marelui Duce de Jersey. Pană la roata stângă din spate. Şi pe aşa o noapte. Asta baftă."

„Ducele de Jersey nu-şi poate permite cricuri proprii?"

M-am apropiat de individ şi l-am împuns cu degetul „Dacă vrea, te poate cumpăra şi sacrifica pe altar în orice sâmbătă, pârlitule. Şi pe deasupra, i-ar face chiar plăcere."

„Nu mai poţi face o glumă fără să fi ameninţat cu altarul? Vrei cric, ia-ţi cric!"

Bărbatul de pe scaun deschise un ochi şi mă privi.

„De când eşti angajat la Jersey?" mârâi el.

„De destulă vreme ca să ştiu cine-i mai tare dintre Jersey şi Filly", am căscat eu, lăsându-mi privirile să alunece pe

podeaua de ciment a garajului şi peste cele patru maşini grele, cu blazonul Filly pe portiere.

„Unde-i bucătăria? Înainte de a mă duce la lucru, vreau să dau pe gât nişte cafea fierbinte.” „Pe acolo, urci un etaj şi la stânga. Spune-i bucătarului că te-a invitat Pintsy.”

„O să-i spun că m-a trimis Jersey, pârlitule.” M-am întors fără grabă, am deschis uşa şi m-a învăluit îndată o căldură bine mirositoare.

Covorul gros estompa zgomotul paşilor. La o oarecare distanță în josul coridorului se auzea zăngănit de vase şi clinchet de pahare de la bucătărie. Prin lambriuri, simțeam vibrația notelor joase ale orchestrei care cânta la etajul al treilea.

Mirosuri de mâncare - pui fript, şuncă prăjită şi carne de cal la grătar - se strecurau prin uşa bucătăriei şi mi se plimbau pe sub nas. Mi-am strâns cureaua cu încă o gaură şi am înghițit în sec. Bătrânul băgase vreo doi litri de fiertură în mine înainte de a pleca de acasă, dar îmi revenise din nou pofta de mâncare.

După vreo cinci minute, uşa de la bucătărie se deschise şi apăru un tip înalt, cu o chelie lucioasă şi o tavă în echilibru pe degetele întinse ale mâinii. Mi-am dres glasul. S-a întors repede spre mine; îşi cunoştea meseria - cele două duzini de păhărele de pe tavă nici nu s-au clintit. A clipit şi a dat să deschidă gura când i-am arătat cuțitul împrumutat de la bătrân, o chestie cu mâner de os şi cu o lamă de cincisprezece centimetri.

„Dacă scoți un sunet, îți tai gâtul! Pune tava pe podea.”

A încercat să se dea înapoi, dar am ridicat cuțitul. L-a privit mai bine, şi-a lins buzele uscate, s-a aplecat şi a pus tava jos.

„Întoarce-te.”

M-am apropiat şi l-am lovit la baza gâtului cu muchia palmei. S-a pliat ca o umbrelă.

Uşa din spatele lui dădea într-o cameră întunecată. L-am târât înăuntru, trăgând cu urechea la zgomotele de la bucătărie.

În timp ce i-am scos haina şi pantalonii negri, plastronul scrobit şi cravata, tipul continuă să sforăie încetişor. Cum era mai mare decât mine, i-am îmbrăcat hainele peste costumul termic şi am văzut că mi se potriveau ca o mănuşă. La lumina brichetei, am găsit o funie încolăcită pe pervazul ferestrei, cu care i-am legat mâinile şi picioarele la spate.

După uşă era un dulap unde l-am înghesuit şi l-am închis. Apoi am ieşit în coridor. Linişte. Am gustat un păhărel. Nu era rău. Am mai băut unul, după care am luat tava şi am pornit spre locul de unde se auzea muzică.

Marea sală de bal avea o sută de metri lungime şi cincizeci lățime, cu pereții în roz, auriu şi alb, ferestrele înalte încadrate în catifea roşie, un tavan boltit, decorat cu heruvimi şi o jumătate de hectar de podea lustruită pe care perechi în rochii de seară şi uniforme se mişcau în ritmul unui foxtrot tradițional. Am luat-o încetişor pe lângă grupuri, căutându-l pe Baron.

O mână mă prinse de braț şi mă răsuci, făcând să-mi cadă un pahar de pe tavă şi să se spargă pe podea.

Un omuleț în uniforma alb-negru, de şef de sală, mă privea furios.

„Ce-ți închipui că faci, cretinule?" zise el printre dinți. „Verşi o băutură dinainte de război?"

M-am uitat repede în jur, nimeni nu părea să ne acorde atenție.

„De unde eşti?" mi-o tăie el. Am dat să-i răspund, dar a continuat: „Tot atâta-i, toți sunteți la fel. Halal ajutoare", adăugă el dezgustat. „Ține-ți spatele drept, tava - cu grație, păşeşte cu grijă şi opreşte-te din când în când pentru ca vreun nobil oaspete să se poată servi cu băutură."

„ 'nțeles, Şefu," am zis şi am trecut mai departe. Toate nuanțele de verde îşi dăduseră parcă întâlnire în uniformele din jurul meu - verde gălbui, verde închis, verde smarald - şi

toate erau pline de fireturi şi medalii. După spusele Bunicului, Baronul se îmbrăca spartan, o sfidare a puterii absolute.

Din loc în loc, se deschideau uşi înalte, în alb şi auriu; una era deschisă şi m-am apropiat. De partea cealaltă a pragului, o santinelă îmbrăcată într-o uniformă de un verde strălucitor, acoperită cu fireturi de aur, îmi bloca trecerea.

E adevărat că era îmbrăcat ca un soldat de operetă, dar modul în care îndreptă arma spre mine era de profesionist. I-am tras cu ochiul.

„M-am gândit că vreți să beți ceva, băieți," am suflat. „Ceva bun."

S-a uitat la tavă şi şi-a lins buzele.

„Şterge-o înapoi, tâmpitule," mârâi el, „sau ne spânzură pe amândoi."

„N-ai decât, amice," i-am zis şi m-am retras, dar înainte de a închide uşa, mi-a săltat un pahar de pe tavă.

M-am întors şi aproape m-am ciocnit cu un tip lung şi slab, într-o uniformă albastru deschis, cu eghileți de aur şi sabie de ceremonie cu teaca decorată în piele de leopard, o pereche de mănuşi albe până la genunchi, băgate pe sub un epolet, pistol într-un toc ultramodern şi un bastonaş de o jumătate de metru, îmbrăcat în piele. S-a uitat urât la mine şi cu o voce scârțâită, de scândură ruptă, mi-a spus: „Uită-te unde mergi, porcule."

„Bea ceva, amirale," i-am sugerat eu. Şi-a mijit buza de sus, arătându-mi un rând de dinți care nu mai fuseseră de mult pe la dentist. Colțurile gurii i se adânciseră de furie. Apoi îşi smulse mănuşile de sub epolet şi le scăpă pe jos.

„Vi le-aş ridica eu, domnu', da' am tava..." am zis eu.

A tras aer, l-a mestecat şi l-a pufnit spre mine, după care a pocnit din degete şi a arătat cu bastonul spre uşa din spatele meu.

„Pe acolo, imediat!" Cum se părea că nu e cazul să mă cert cu el, am deschis uşa şi am intrat. Sentinela în verde îşi ascunse paharul şi luă poziția de drepți când văzu uniforma

albastru deschis. Noul meu prieten nu-l băgă în seamă şi-mi făcu un semn scurt cu mâna.

Înțelegând ce mi se cere, am luat-o înainte pe coridorul larg şi pustiu, până la o uşă pe care, împingând-o, m-am trezit într-o toaletă faianțată şi puternic luminată, cu un sclav în salopetă albă, holbându-se la noi. Albastrul a făcut din cap „afară!" şi sclavul dispăru, după care s-a întors spre mine şi mi-a spus:

„Dezbracă-te, sclavule! Stăpânul tău a neglijat să te învețe ce-i disciplina."

M-am uitat în jur şi am văzut că suntem singuri. „Stai o clipă să pun jos paharele, Caporale," i-am zis, „ar fi păcat să se verse licoarea asta grozavă." M-am întors să pun tava pe un coş pentru prosoapele murdare şi i-am văzut mişcarea în oglindă.

M-am ferit; cravaşa îmi şuieră pe la ureche, izbind marginea de marmură a chiuvetei, cu o pocnitură ca de pistol. Am dat drumul tăvii, m-am apropiat un pas şi i-am pocnit o stângă în falcă, încât s-a oprit cu capul în perete. Am adăugat o lovitură cu dreapta la centură şi apoi, când s-a aplecat, înecându-se, i-am mai dat una tare după ureche.

L-am tras într-o cabină, l-am proptit de perete şi am început să-mi scot hainele chelnerului.

V

L-am lăsat întins pe podea, îmbrăcat în vechea mea deghizare şi m-am întors în coridor. Pistolul lui, un model vechi, calibrul 38, cu care mă obişnuisem deja, îmi atârna pe şold. La cât slăbisem, până şi uniforma lui albastră cădea bine pe mine, făcându-ne în cele din urmă să avem ceva comun.

Îngrijitorul latrinei căscă din nou ochii la mine. Strâmbându-mă ca un cvadri-dung care vrea să se scarpine

în nas, am făcut semn cu capul spre uşa prin care tocmai ieşisem, în speranța că gestul o să i se pară familiar.

„Leagă-l pe câinele ăla turbat şi aruncă-l dincolo de porți," am mârâit printre dinți şi am luat-o la picior, încercând în acelaşi timp să-mi compun o mutră furioasă ca să evit eventualele întrebări. Se pare că a mers, pentru că nimeni nu a strigat după poliție.

Reîntors în sala de bal printr-o altă uşă, am apucat în trecere un pahar de pe tavă şi am început să mă uit la oameni. Am observat încă două uniforme albastre ca a mea, deci nu eram destul de unic pentru ca să atrag atenția. În acelaşi timp mi-am propus să-i evit cât voi putea pe camarazii mei în albastru. Salutând din cap, fără să-mi neglijez băutura, m-am integrat în peisaj şi am început să mă deplasez în direcția ogivei din celălalt capăt al sălii, care îmi sugera locul unde îşi va face apariția Şeful cel mare. N-aveam încă de gând să fac cunoştință cu el, însă doream să ştiu unde este şi cum arată.

Apropiindu-mă, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Nişte indivizi burtoşi se organizau într-un rând în dreptul uşii. Am dat să mă trag mai în spate şi m-am izbit de un grăsan plin de medalii, cu o eşarfă peste piept, care, fixându-şi monoclul cu degetele ca nişte cârnăciori, pline de inele, îmi spuse: „Ți-aş sugera să îți ocupi locul în rând, colonele."

Pe semne arătam cam nesigur, pentru că m-a apăsat imediat cu burtoiul, şuierând: „Treci la coadă, idiotule. Lângă şeful grajdurilor," după care mă împinse într-o parte şi îşi continuă drumul spre capul şirului. Am făcut un pas după el şi i-am pus o piedică scurtă. Şi-a pierdut echilibrul, a sărit înainte, zăngănind din medalii şi căutându-şi monoclul care îi căzuse, timp în care am reuşit să dispar, intrând în rând printre ultimii.

Zgomotul conversațiilor s-a stins treptat, fiind înlocuit de un murmur nervos. Ambele canaturi ale uşii au fost date în lături, două sentinele cu uniforme încărcate de fir de aur au prezentat pentru onor nişte arme automate din metal cromat

unui bărbat cărunt şi aproape chel, cu o bărbiță tunsă îngrijit a la Vandyke şi nas turtit, de mops, şchiopătând uşor din cauza unui genunchi anchilozat.

Uniforma lui gri, complet lipsită de ornamente, îl singulariza ca pe o barză între păuni. Salută neglijent în dreapta şi în stânga, înaintând printre rândurile de trepăduşi, care luau poziția de drepți în momentul când era în dreptul lor şi răsuflau uşurați după ce trecea. L-am privit atent. Avea în jur de cincizeci de ani, plus sau minus anii sticlei de whisky prost, tenul ars de soare şi vânt al unuia care şi-a petrecut viața în aer liber şi genul de atenție plictisită a unui crescător de şerpi cu clopoței chiar înainte de a fi muşcat.

Când a ajuns la mine, a observat, se pare, că îl urmărisem cu atenție şi o clipă am crezut că o să-mi vorbească, dar a trecut mai departe. La capătul rândului, s-a întors brusc şi a spus ceva unui individ, care a dispărut imediat; apoi a intrat în vorbă cu un grup de oaspeți ce se înclinau adânc.

Următoarele cincisprezece minute le-am petrecut apropiindu-mă discret de uşa prin care intrase Baronul. Nimeni nu-mi acorda vreo atenție. O sentinelă îmi prezentă arma, după care uşa se închise încet în urma mea, făcând să dispară zgomotul de voci şi bubuitul muzicii.

Am luat-o înainte pe coridor, până am dat într-un hol transversal, din care urca o scară interioară luxoasă, în metal cromat şi lemn lustruit. Nu ştiam unde duce, dar cam arăta a ceea ce căutam, încât, fără să ezit, am început să urc. După două spire, am dat într-un coridor larg, cu lumini mate, covor gros şi pereți îmbrăcați în brocart, cu oglinzi şi vase ornamentale, totul impregnat de aroma tutunului de lux şi a parfumului bărbătesc 'Coeur de Russe'; ăsta era domeniul Baronului, precis. La capătul coridorului, doi soldați de gardă. Mi-am amintit de prima regulă a celor ce nu au invitație - să lase impresia că sunt invitați de onoare - aşa că am pornit calm spre ei. N-am reuşit totuşi să fac mai mult de zece paşi, când mi-am dat seama că nu aveau de gând să-mi prezinte armele pentru onor, ca cei de jos, ci le îndreptaseră spre mine,

cu baionetele nichelate în poziție de atac. Nu era momentul să am ezitări, deci am continuat să mă apropii. Am auzit cum au pus cartuş pe țeavă şi le-am văzut fețele nervoase, ca ale unor adolescenți pentru prima oară la bordel.

„Luați cuțitaşele ălea din drum, mămăligărilor" le-am spus, arborând un aer sigur şi plictisit şi izbindu-mi palma înmănuşată cu cravaşa. Gurile țevilor au coborât uşor. Am continuat: „Care este anticamera apartamentelor Baronului?"

„Păi… ăstea sunt apartamentele Excelenței Sale, domnule, dar…"

„Lasă discursurile, Papă-Lapte. Crezi că aş fi aici, dacă n-ar fi cazul? Care-i anticameră, până ți-e bine!"

„Am primit ordine, domnule. Nimeni n-are voie să se apropie dincoace de uşa aceea." „Ordin să tragem", adăugă al doilea, ceva mai în vârstă, cam de vreo douăzeci şi doi de ani. M-am întors spre el.

„Aştept răspunsul la întrebare!"

„Domnule, articolele…"

Mi-am strâns pleoapele. „Veți constata că paragraful II B se referă la Curierii Secreți cu Misiune de Importanță Cosmică. La ieşirea din gardă, prezentați-vă la raport pentru pedeapsă. Şi acum, anticameră… Repede!"

Baionetele se coborâră de tot. Cel mai tânăr îşi linse buzele şi îndrăzni:

„Domnule, noi n-am fost niciodată înăuntru. Nu ştim ce camere sunt acolo. Dacă domnul colonel doreşte să arunce o privire…"

Celălalt paznic deschise gura să adauge ceva, dar nu i-am lăsat timp; trecând printre ei şi murmurând ceva despre recruți tâmpiți şi mesaje importante, am apăsat pe clanța ornamentală a uşii în alb şi aur, aruncându-le o privire asasină: „Sper că nu trebuie să vă amintesc că orice mențiune referitoare la activitățile Curierilor Cosmici se pedepseşte cu moartea lentă. Mai bine ați uita cu totul că m-ați văzut." Am intrat şi am închis uşa fără să aştept răspuns.

Baronul se pricepea la decorațiuni interioare. Camera în care intrasem, un fel de salon-bar, avea podeaua complet acoperită cu un covor de culoarea cetii pe mare, iar pereții - într-un brocart albastru şters, cu minuscule floricele galbene. Barul din lemn exotic lucea ca o oglindă, iar paharele subțiri erau gravate cu nimfe şi satiri. Lumina indirectă dădea impresia că se amestecă cu o muzică îndepărtată, vorbindu-ți despre o tinerețe de demult.

Am intrat în camera următoare, unde am găsit aceleaşi lumini învăluitoare, lemn prețios, lustruit manual, stofe bogate şi ferestre largi prin care se vedea cerul întunecat. Muzica venea dintr-un difuzor lung şi plat, pe care se găseau o lampă, o scrumieră grea de cristal şi o vază cu trandafiri de seră. Parfumul se schimbase; nu mai era 'Coeur de Russe' şi aroma de țigări Havana pe care o simțisem în hol, ci altceva, mai subtil.

M-am întors şi am rămas cu privirea ațintită în ochii unei fete cu plete negre, care îi ajungeau până pe umerii goi. Un braț neted şi alb ca marmura îi era întins pe spătarul scaunului, în mână avea un țigaret lung, iar pe deget îi strălucea un briliant care te orbea.

„Trebuie că vrei ceva al naibii de mult," murmură ea, tremurându-şi genele şi făcându-mă să mă înfior de la trei metri. Am dat din cap. Pe moment nu găsisem nimic de spus.

„Ce poate fi, să te facă să rişti să fii împuşcat?" Vocea îi era ca restul; calmă, educată şi liniştită, lăsând să se întrevadă curajul şi stăpânirea de sine, ținute în rezervă. Zâmbi neglijent, trase un fum şi scutură scrumul pe covor.

„Te deranjează ceva, Colonele?" întrebă ea. „Nu pari prea vorbăreț."

„O să încep când soseşte Baronul," i-am răspuns.

„Atunci, Jackson," răsună o voce răguşită din spatele meu, „poți să-i dai drumul când vrei."

Mi-am ținut palmele departe de trup şi m-am întors încet, în caz că vreo armă nervoasă m-ar fi țintit în şira spinării. Baronul era în picioare, lângă uşă, relaxat şi neînarmat. Nu

se vedeau paznici. Fata părea uşor amuzată. Am pus mâna pe mânerul pistolului.

„De unde ştii cum mă cheamă?" l-am întrebat.

Baronul arătă un scaun cu mâna. „Ia loc, Jackson", zise el, aproape cu blândeţe. „Nu ţi-a fost uşor, dar acum nu trebuie să-ţi mai pese." Trecu pe lângă mine spre bar, umplu două pahare, se întoarse şi îmi oferi unul. M-am simţit caraghios, în picioare şi cu mâna pe pistol, încât m-am apropiat şi am luat paharul.

Am băut. Era într-adevăr marfă veche, de calitate. „Te-am întrebat de unde ştii cum mă cheamă," am spus.

„Simplu. Ne-am cunoscut pe vremuri." Zâmbi uşor. Ceva din figura lui îmi părea cunoscut.

„Îţi vine bine uniforma Penndragonilor," zise el. „Mai bine decât ţi-a stat vreodată în albastrul Centrului Aerospaţial."

„Doamne!" am zis. „Toby Mallon!"

Îşi trecu palma peste chelie. „Mai puţin păr în cap, compensaţia - în barbă, nişte zbârcituri, un început de burtă. M-am schimbat mult, Jackson."

„Ajunsesem la cifra optzeci. Copacii, starea clădirilor."

„N-ai greşit prea mult. Şaptezeci şi opt de ani la primăvară."

„Atunci arăţi grozav pentru un moş de o sută zece ani, Toby."

Clătină din cap. „Nu eşti singurul care a fost pus la păstrare, însă aparatul tău a fost mai bun decât al meu, care a cedat acum douăzeci de ani."

„Vrei să spui că ai ieşit în frig, exact ca mine?"

De data asta dădu din cap. „Ştiu cum te simţi. L-am întrecut chiar şi pe Rip Van Winkle."

„Încă o întrebare, Toby. Oamenii pe care i-ai trimis să mă primească păreau mai interesaţi să mă împuşte decât să-mi vorbească. Oare de ce?"

Mallon îşi deschise braţele: „O mică neînţelegere, Jackson. Ai reuşit şi asta-i tot ce contează. Acum, că ai ajuns aici, avem nişte planuri de făcut împreună. Mi-a fost greu aceşti

douăzeci de ani; am început fără nimic, câteva sute de hoitari, trăind între ruine şi ascunzându-ne de fiecare dată când cei din Jersey sau din Dee-Cee veneau în expediții de aprovizionare. Mi-am făcut o organizație. Am inițiat o operație sistematică de salvare a tot ceea ce a scăpat vremii şi şobolanilor, mi-am aranjat palatul şi l-am umplut. E o zonă bogată, Jackson."

„Şi acum e toată a ta. Nu-i rău deloc, Toby.".

„Se zice că cunoaşterea înseamnă putere. Eu am avut cunoştințele necesare."

Mi-am terminat băutura şi am pus paharul pe bar.

„Ce-i cu planurile despre care spuneai că trebuie să le facem?"

„Jackson, am tras prea mult de unul singur. E bine să ai un camarad. Mai întâi însă, vom cina."

„S-ar putea să fiu într-adevăr în stare să înghit ceva. Să zicem un cal. Fript întreg. Nu trebuie să-i scoateți şaua."

A râs. „Întâi mâncăm," a zis el. „După aceea o să cucerim lumea."

VI

Am stors ultima picătură din sticla de Beaujolais şi am privit-o pe Renada aprinzând țigara de foi pe care Mallon şi-o luase dintr-o cutie de argint. Haina mea de uniformă stătea pe spătarul unui scaun, împreună cu cureaua şi tocul pistolului. Toate îmi dădeau o senzație de bine.

„E timpul să ne ocupăm de afaceri, Jackson", zise Mallon, suflând fumul albăstrui şi privindu-mă prin el. „Cum stau lucrurile acolo, jos?"

„Cam prăfuite, dar întregi - de la parter în jos. În partea superioară am văzut urmele exploziei şi se pot constata deteriorările produse de vreme, dar nu cred că lucrurile s-au

schimbat mult de acum douăzeci de ani, când ai ieşit tu. Din câte am văzut, rampa principală de lansare e intactă."

Mallon se aplecă spre mine. „Ai reuşit să treci pe lângă robotul de pază. Cum se prezintă? Este încă în stare de funcționare?"

Am sorbit din vin, gândindu-mă la ce să răspund, amintindu-mi de clănțănitul în gol al armamentului greu, fără muniție.

„Aproape că m-a dat gata. A îmbătrânit un pic, nu mai vede ca pe vremuri, dar a rămas ceva de care trebuie să ții seamă."

Mallon înjură pe neaşteptate. „A fost ideea lui Mackenzie. O mişcare de ultimă clipă în momentul când echipele de tehnicieni au trebuit evacuate. Ştii, din cauza pulberilor radioactive."

„Nu ştiusem toate acestea. De unde le-ai aflat?"

Îmi aruncă o privire tăioasă. „Mai sunt tipi care au trecut ei înşişi prin toate astea. Dar asta n-are importanță. Ce poți să-mi spui despre rampa de alimentare? Asta ne-ar interesa în primul rând. Combustibilul, arme, chiar şi ceva aparataj nuclear. Echipamentul greu. Pe câte ştiu, jos mai sunt câțiva roboți nepuşi în funcție, ținuți la naftalină. Ba poate găsim chiar vreo două rachete Colossus în propriile silozuri. Acum câțiva ani, înainte de a se defecta elicopterul, am efectuat o recunoaştere aeriană a zonei."

„Cred că două din silozuri sunt neatinse. Dar de unde interesul ăsta pentru armament?"

Mallon pufni cu superioritate. „Trebuie să te apuci să înveți câte ceva despre cum stau lucrurile, Jackson. Îmi trebuie chestiile ălea. Dacă n-aş fi dat peste nişte depozite de armament şi muniție în subsolul arsenalului, Jersey era cel care şi-ar fi plimbat pintenii prin palatul meu."

Am tras din havană şi am tăcut un timp, după care am continuat: „Vorbeai parcă despre cucerirea lumii, Toby. Sper că nu te gândeşti cu adevărat la aşa ceva."

Mallon se ridică nervos, strângând şi desfăcându-şi pumnii. „Toți îşi doresc să pună laba pe zona mea şi abia aşteaptă să o înhațe.” Străbătu camera şi se întoarse. „Sunt gata să pornesc împotriva lor! Pot scoate în câmp patru mii de oameni instruiți...”

„Hai să punem lucrurile la punct, Mallon”, i-am tăiat-o. „Dacă i-ai zăpăcit pe băştinaşi cu aiureala asta cu Baronul, ai face mai bine s-o laşi baltă cu mine. Poate a fost nevoie de o asemenea chestie cândva, poate există motive pentru poveştile pe care le-am auzit. Dar, gata. Nu mă interesează luptele intertribale sau răfuielile între bande. Am nevoie de...”

„Mai bine ți-ai aminti cine-i şeful, Jackson!” mă repezi Mallon. „Nu interesează pe nimeni de ce ai tu nevoie”, continuă el, străbătând din nou camera în sus şi în jos şi oprindu-se în cele din urmă în fața mea.

„Ascultă, Jackson. Eu ştiu cum să mă descurc în jungla asta. Tu n-ai idee. Dacă nu te-aş fi observat şi n-aş fi dat ordine în consecință, ai fi fost împuşcat înainte de a face zece paşi din sala de bal.”

„De ce m-ai lăsat să intru? Poate voiam să te împuşc!”

„Ai vrut să-l vezi pe Baron între patru ochi. Asta mi-a convenit. Dacă s-ar auzi...” Se opri şi îşi drese glasul. „Hai să nu ne certăm, Jackson. Nu putem face nimic până nu e neutralizat robotul de la rampă. Singura soluție este să îl distrug. Şi singurul mod de a distruge un robot militar este cu un alt robot.”

„Şi?”

„Am robotul respectiv, Jackson. Bine întreținut, acoperit cu o prelată. Cu el pot porni împotriva Căpcăunului.” Se opri şi râse scurt. „Aşa îi spune prostimea pe aici.”

„Asta puteai să o faci cu ani şi ani în urmă. Care e rolul meu în toate astea?”

„Tu te pricepi la roboți, Jackson. Ai idee cum funcționează comenzile.”

„Sigur că da. Ca şi tine.”

„Eu n-am fost prea silitor”, replică el, acru.

„Cine pe cine păcăleşte, Mallon? Toți am urmat cursul respectiv, acum o lună şi ceva.”

„Pentru mine a fost o lună cam lungă. Să zicem că am uitat.”

„Ai reuşit să parchezi robotul în fața intrării şi ai uitat cum se face?”

„Prostii, este acolo de când îl ştiu.”

Am clătinat din cap. „Eu am auzit altceva.”

Mallon păru îngrijorat. „De unde ți-a venit ideea asta?”

„Mi-a spus cineva.”

Furios, Mallon îşi stinse trabucul pe fața de masă din damasc. „Să mi-l arăți imediat pe gunoiul ăla!”

„Nu mă priveşte că l-ai mişcat sau nu din loc. Oricine cu pregătirea ta poate învăța aparatura de control a robotului într-o jumătate de oră.”

„Nu suficient pentru a distruge Căpcă... un alt robot.”

Am ales un trabuc din cutia de argint, am luat bricheta de masă şi am rotit vârful țigării în flacără. Camera a devenit brusc tăcută ca un mormânt. M-am uitat la Mallon. Întinsese mâna spre mine. „Dă-mi-o!” zise el.

Am suflat fumul şi l-am privit cum stătea cu mâna întinsă.

Apoi m-am uitat la brichetă. Era un model solid, antivânt, cu aripile Centrului Aerospațial încrustate pe o latură. Am întors-o şi am citit inscripția gravată: Locotenent Comandor Don G. Banner - Forțele Spațiale Americane. Am ridicat ochii. Renada şedea tăcută, cu pistolul îndreptat spre mine.

„Îmi pare rău că ai văzut inscripția”, zise Mallon. „S-ar putea isca neînțelegeri.”

„Unde-i Banner?”

„A... murit. Ți-am spus că...”

„Mi-ai spus o droaie de lucruri, Toby. Unele chiar s-ar putea să fie adevărate. I-ai prezentat şi lui propunerea care mi-ai făcut-o mie?”

Mallon îi aruncă o privire Renadei, dar ea şedea nemişcată, țintindu-mă fără nici o expresie pe chip şi continuând să strângă în mână pistolul îndreptat asupra mea.

„Ai dat-o în bară, Jackson…” începu Mallon.

„Ați ieşit amândoi cam în aceeaşi perioadă”, am spus eu, „sau poate i-ai luat-o înainte cu câteva zile. Altfel n-ai fi reuşit să-l elimini. Don avea o minte brici.”

„Ai înnebunit”, mă repezi Mallon. „Banner mi-a fost prieten!”

„Atunci de ce te crispezi că am găsit bricheta lui pe masă? Există o droaie de explicații perfect veridice pentru aşa ceva.”

„Eu nu dau explicații,” zise Mallon scurt.

„O asemenea atitudine nu e cea mai indicată pentru o colaborare de durată, Toby. Am senzația neplăcută că nu mi-ai spus totul.”

Mallon se ridică din fotoliu. „Ascultă Jackson. N-avem nici un motiv să ne certăm. E destul pentru amândoi şi, mai mult decât atât, într-o bună zi voi avea nevoie de un urmaş. Îmi pare rău de Banner, dar e o chestie care aparține trecutului, aşa că ai face mai bine s-o laşi baltă. Vreau să te am de partea mea! Împreună o să stăpânim tot litoralul Atlanticului, ba chiar mai mult!”

Am tras din țigara de foi, cu ochii pe pistolul din mâna Renadei. „Ai toți aşii în mână, Toby, deci nu prea văd la ce ți-ar servi să fiu împuşcat.”

„Cine vorbeşte de împuşcat?” mi-o tăie el, dulceag. „În definitiv, suntem prieteni vechi. Vreau să-ți dau o şansă, să împart cu tine…”

„Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş avea încredere în el, domnule Jackson”, se auzi glasul limpede al Renadei.

M-am uitat spre ea şi mi-a susținut calmă privirea. „Sunteți mai important pentru el decât vă închipuiți.”

„Destul, Renada”, se răsti Mallon. „Du-te imediat în camera ta.”

„Nu încă, Toby”, zise ea. „Sunt şi eu curioasă să ştiu cum a murit Comandorul Banner.” I-am privit mâinile. Țeava pistolului nu mă mai urmărea. Acum era îndreptată spre pieptul lui Mallon.

Afundându-se în fotoliu, acesta mă privi cu ochii unui piton pe care îl doare burta. „Amândoi sunteți nebuni”, mârâi el. „Ți-am dat tot ce ți-ai dorit, Renada; te-am crescut ca pe propria mea fiică. Iar tu, Jackson, ai fi putut împărți totul cu mine, absolut totul.”

„N-am nevoie de iluziile tale, Toby, îmi ajung ale mele. Dar înainte de a trece mai departe, hai să limpezim câteva chestii. De ce n-ai fost în stare să-ți folosești robotul îmblânzit? Şi de ce ai nevoie de mine pentru aşa ceva?”

„Îi este frică de robot”, zise Renada. „E vrăjit să nu-i lase pe oameni să se apropie de el, nici măcar pe Baron.”

„Ține-ți gura, proasto,” se înecă de furie Mallon, în timp ce, săltând bricheta în palmă, am simțit cum un zâmbet îmi întinde colțurile gurii.

„Deci, Don a fost mult mai deştept decât ai crezut. Pesemne era şi specialist în controlul roboților. Ați încheiat un armistițiu şi l-ai împuşcat în spate când nu era atent; însă te-a păcălit, programând robotul să tragă asupra oricui s-ar apropia de el, cu excepția - bineînțeles - a lui Banner.”

„Eşti nebun!”

„Cred că am ghicit. Nu te poți apropia de robot, aşa-i? Şi după douăzeci de ani, povestea cu care i-ai aiurit pe ceilalți Baroni, că ai Căpcăunul tău personal, a început să nu mai prindă, ba te poți aştepta oricând să te provoace unul.”

Mallon îşi compuse o figură ce se voia zâmbitoare şi complice. „N-o să ne contrazicem, Jackson. Ai nimerit-o cu circuitul de comandă. Banner l-a programat în aşa fel încât să se deschidă foc automat asupra oricui s-ar apropia mai mult de cincizeci de metri, asta pentru ca gloata să nu-l strice. Dar mai e ceva: nu numai Banner se putea apropia de robot, ci oricare dintre membrii echipei de pe Prometeu, în afară de mine. Mă ura şi a încercat să scape de mine în felul ăsta.”

„Încât te-ai gândit că sosesc eu şi îl deconectez pentru tine, nu-i aşa, Toby? Îmi pare groaznic de rău, dar în zăpăceala trezirii, am uitat să-mi iau cu mine electropass-ul.”

Mallon se aplecă spre mine. „Ți-am spus că avem nevoie unul de celălalt; cartela ta magnetică e aici, împreună cu toate ale celorlalți. Renada, dă-mi cutia neagră." Fata se ridică şi se îndreptă spre birou, ținând pistolul în direcția lui Mallon, dar şi a mea, de data asta.

„De unde mi-ai luat pass-ul, Mallon?"

„De unde-ți închipui? Astea sunt dublurile din seiful blocului de comandă. Ştiam că odată şi odată va sosi unul din voi şi crede-mă, Jackson, m-am simțit ca-n iad, aşteptând şi sperând. Am dat ordin că ori de câte ori urlă Căpcăunul cel Mic, să se adune toți oamenii, să înconjoare perimetrul rampei de lansare şi să rețină pe oricine va încerca să iasă. Nu ştiu cum ai trecut de ei..."

„Le-am cam alunecat printre degete. Ca să nu spun" - am adăugat - „că m-am întâlnit cu un prieten."

„Un prieten? Cu cine?"

„Un bătrân care a crezut că sunt Făt-Frumos venit să-i trezească pe toți la viață. Cam țicnit, dar m-a ajutat să scap."

Renada se întoarse, întinzându-mi o cutie pătrată din oțel. „Cheia, Mallon", am spus şi mi-a întins-o fără nici o vorbă. Am deschis cutia şi am căutat printre bucățile ovale de plastic transparent de mărimea dolarilor de argint, până am dat de al meu.

„E o amuletă vrăjită?" întrebă cu vocea tăiată de emoție Renada; siguranța îi pierise şi-mi plăcea mai mult aşa.

„E o simplă bucată din plastic cu structură cristalină care e făcut să intre în rezonanță la o vibrație specifică encefalogramei mele, să amplifice semnalul şi să-l emită pentru a fi recepționat de circuitele psihotronice ale robotului de luptă", am turuit mândru.

„Aşa m-am gândit şi eu. Vrăjitorie."

„N-ai decât să-i spui cum vrei, puştiule", am continuat, ridicându-mă şi strecurându-mi electropass-ul în buzunar. „Sunt sigur că ştii cum să foloseşti pistolul, scumpo, dar eu o şterg şi aş aprecia dacă n-ai trage."

„Trebuie să fii tâmpit să încerci aşa ceva”, lătră Mallon. „Dacă Renada te lasă să pleci, or să te împuşte gărzile mele. Şi chiar dacă ai scăpa, tot ai nevoie de mine.”

„M-ai emoționat până la lacrimi cu grija pentru binele meu, Toby; de ce crezi că aş avea nevoie de tine?”

„Fără mine n-o să treci nici de primul pichet de pază, Jackson. Ăştia mă ştiu drept Stăpânul Căpcăunului şi le e grozav de frică de mine. Împreună o să reuşim să punem robotul meu în mişcare, cu el o să distrugem robotul de la Rampa Principală de Lansare şi...”

„Şi ce? Cu un robot de luptă în stare de funcționare nu mai am nevoie de nimic altceva, Toby. Cred că ar fi mai bine să-ți dai toate cărțile pe față.”

Îşi trecu limba peste buzele uscate.

„E vorba despre Prometeu, înțelegi? Racheta e plină de tot felul de chestii, de la pistoale Browning până la paralizatoare Norge, scule, armament, instrumentar, ca să nu mai menționez motoarele atomice.”

„Dacă am un robot de luptă, nu-mi mai trebuie armament, Toby.”

Ieşindu-şi din sărite, începu să înjure, după care îmi strigă: „O să-ți pierzi ficatul şi luminile ochilor pe altarul palatului, Jackson. Ți-o promit!”

„Răspunde-i la ce te-a întrebat”, rosti cu o voce egală Renada, la care Mallon îi aruncă, îngustându-şi pleoapele: „O să-ți pară rău, Renada.”

„Poate, Toby, dar nu uita că tu m-ai învățat să trag şi să joc cărți ca un profesionist.”

Roşeața îi pieri de pe chip, lăsându-l palid. „În ordine, Jackson”, şopti el. „Nu-i vorba de materiale, ci de oameni.”

Am auzit o pendulă ticăind undeva.

„Care oameni, Toby?”, am întrebat cu blândețe.

„Echipajul. Dan, Macy, toți ceilalți. Încă sunt în rachetă, Jackson, în stază. Când am fost atacați, tocmai urma să executăm lansarea. Cele patruzeci de minute până au început să cadă bombele au fost insuficiente să ne scoată de

pe navă. La fel s-a întâmplat şi cu tine; erai la testul final şi n-au mai avut timp să te trezească."

„Spune mai departe", am şoptit, gâtuit.

„Ştii cum erau programate toate - un zbor de zece ani, cu întoarcere automată la sfârşitul perioadei, dacă racheta nu ajungea la un miliparsec de Alfa Centauri. Nici n-a ajuns", pufni el, nervos. „După douăzeci de ani, instrumentele automate au început verificările şi au constatat că nava se găseşte la distanța cuvenită de o masă planetară şi a fost pornit ciclul de trezire din cea mai lipsită de sens călătorie din istoria omenirii. Când mi-am revenit, am început explorarea, dar mi-am dat seama destul de repede de ce s-a întâmplat. M-am întors pe navă, i-am 'trezit' pe Banner şi pe Mackenzie şi am ieşit în oraş; cred că îți dai seama ce am găsit. Personal, am înțeles imediat ce aveam de făcut, dar Banner şi Mac m-au contrazis. Idioții voiau să resigileze racheta şi să continue operațiile de lansare. Îți dai seama? Să ne petrecem tot restul zilelor ascunşi printre ruine, când prin dezafectarea navei am fi putut ajunge bogați ca regii?"

„Deci v-ați certat," am turnat eu gaz pe foc.

„Aveam pistol şi cred că l-am atins pe Mackenzie în picior, dar au scăpat, au găsit o maşină în stare de funcționare şi au ajuns primii la rampa de lansare, unde erau doi roboți de luptă. Ce şanse aveam eu împotriva lor?" rânji Mallon. „Banner însă a fost un prost. Şi de aia a şi murit." Râjetul îi dispăru brusc. „Când m-am dus să pun mâna pe fructele inteligenței mele, mi-am dat seama cum m-au tras în piept, şacalii!"

„Bănuiesc că au fost complet lipsiți de colegialitate, Mallon. Totuşi, aşa ciudat cum pare, nu-mi vine deloc să te compătimesc."

„Încă n-ai înțeles?" se ascuți vocea lui Mallon. „Chiar dacă reuşeşti să ieşi din palat, să te dai drept Baron cu ajutorul robotului, n-o să fii niciodată în siguranță, atâta timp cât pe navă mai trăieşte cineva. N-o să dormi nopțile, întrebându-te când o să apară unul din ei, să pună el mâna pe putere..."

„ ’Şi capul nu şi-l odihnea’, sau cam aşa ceva, nu, Toby? Îmi aminteşti de mătcile albinelor. Prima care iese din crisalidă îşi distruge toate rivalele…”

„Nu vreau să-i omor. Ar fi o risipă. M-am gândit doar să le găsesc o muncă utilă.”

„Nu cred c-o să le placă să devină sclavii tăi, Toby. Şi ca să fiu sincer, nici mie nu-mi convine”, am adăugat, fixând-o pe Renada, căreia m-am adresat în continuare: „Am plecat. Indiferent ce-ai hotărât, îți doresc noroc.”

„Aşteaptă-mă”, se ridică ea. „Vin cu tine.”

Am privit-o. „Scumpo, am de gând să umblu repede şi cu pistolul ăla în şale s-ar putea să nu scot un timp prea bun.”

Se apropie de mine şi îmi oferi pistolul cu patul înainte.

„Nu-l omori, domnule Jackson. Cu mine a fost întotdeauna bun.”

„De ce schimbi taberele? După spusele lui Toby, şansele mele nu sunt prea grozave.”

„Până acum n-am ştiut cum a murit Comandorul Banner”, zise ea. „A fost străbunicul meu.”

VII

Renada se întoarse înfăşurată într-o blană fumurie în momentul în care am terminat de încătărămat tocul pistolului.

„Adio, Toby”, am spus. „Ar trebui să te împuşc în burtă pentru Dan, dar…”

Am văzut ochii Renadei lărgindu-se o dată cu țăcănitul metalic din spatele meu. M-am aruncat la podea, rostogolindu-mă în spatele fotoliului lui Mallon; o rază albastră atinse locul în care stătusem. Am smuls pistolul din toc şi am tras un glonț prin tapițeria de culoarea piersicii, la câțiva centimetri de urechea lui Toby. „Următorul te fixează

în scaun", i-am strigat. „Spune-le să înceteze focul." A urmat un moment de tăcere.

Nu-mi dădeam seama cine trăsese. Apoi am auzit un geamăt. Renada. „Lăsați fata sau îl omor", am spus. Toby şedea nemişcat, rostogolindu-şi ochii spre mine.

„Nu mă poți împuşca, Jackson. Sunt paşaportul tău pentru viață."

„Nici tu pe mine, Toby. Ai nevoie de cunoştințele mele vrăjitoreşti, ai uitat? Ar trebui să-mi dai o adeverință, ceva, să pot ieşi de aici; după ce-mi rezolv problemele, o să-ți scot robotul din amorțire."

Toby îşi linse buzele. Am auzit din nou geamătul Renadei, se străduia să şi-l stăpânească, dar nu reuşea.

„Ai încercat şi ai pierdut, Jackson", zise Toby printre dinți. „Aruncă pistolul şi ridică-te. N-o să te omor, ştii destul de bine. Fă ce ți se spune şi vei trăi până la adânci bătrânețe. Cu fată cu tot."

De data asta, Renada țipă, un țipăt de durere atroce.

„Grăbeşte-te, imbecilule, până nu-i rup brațul de tot", hârâi el. „Sau trage. O s-o vezi întâi tăiată în bucăți, pe altar, apoi va fi rândul tău."

Am tras din nou, de data asta şi mai aproape. Mallon tresări şi înjură.

„Dacă se mai ating de ea, eşti terminat, Toby," am spus. Trimite-o lângă mine, Acum!"

„Dați-i drumul", mârâi Toby.

Abia ținându-se pe picioare, Renada ocoli fotoliul şi se prăbuşi pe covor lângă mine.

„Ridică-te, Toby", i-am ordonat.

Se sculă încet, ca un somnambul, cu picături de transpirație prelingându-i-se pe obraji. M-am ridicat şi eu. În cealaltă parte a camerei erau doi tipi cu arme cu raze, lângă un panel glisant, pesemne uşa secretă prin care intraseră. „Aruncați-le", le-am strigat şi s-au executat fără nici un chef.

Am dat să deschid gura, să-i spun lui Mallon să o ia înainte, dar limba îmi era ca de plumb. Toată camera se

umpluse parcă de fum. Figura lui Mallon dădea impresia că tremură, asemănătoare mirajelor. Voiam să-i spun să nu se mai mişte atâta, însă limba nu mă asculta. Am ridicat pistolul dar, nu ştiu cum, l-am văzut căzând pe covor, încet, ca o frunză, după care am început să plutesc şi eu pe valuri ce se spărgeau într-o mare întunecată.

„Îți închipui că eşti primul idiot care a crezut că mă poate ucide?" Îşi schimonosi buzele într-un zâmbet disprețuitor Mallon. „Camera asta are zece sisteme diferite de protecție."

Am dat din cap, încercând să fac abstracție de pelicula ce îmi acoperea ochii şi de greața din gât. „Nu, sunt sigur că există o droaie de tipi cărora le stai în gât, Toby. Şi, într-o zi, unul o să reuşească."

„Sculați-l," mi-o tăie Mallon.

Nişte mâini brutale mă apucară de brațe şi mă ridicară. Am încercat să stau în picioare, dar mi le-am simțit atât de moi, încât am alunecat, sprijinindu-mă de cineva care mirosea a piele neargăsită.

„Pari cam amorțit," zise Mallon. „Să vedem dacă nu te putem trezi."

Am simțit apăsarea unui deget pe gât; m-am smucit şi am primit o lovitură sub coaste, care m-a îndoit.

„Pe moment, trebuie să te țin în viață," adăugă Mallon, „dar asta n-o să-ți facă prea multă plăcere."

Am clipit. În cameră era aproape întuneric, dar am reuşit să văd că unul din paznici avea gura înconjurată cu smocuri de barbă. L-am văzut şi pe Mallon, cu brațele în şolduri, şi am încercat să-i dau un picior, aşa, de plăcere. N-am reuşit; parcă aş fi avut cizme de plumb. Tipul neras m-a pocnit peste gură, iar Toby a chicotit.

„Amuză-te cu el, Gunoierule, dar îl vreau pe picioare pentru treaba de la noapte. Poate ar fi mai bine să-l scoți şi să-l plimbi puțin la aer. Adu-l peste o oră la pavilionul Căpcăunului." S-a întors şi a început să dea nişte ordine despre lumini şi amplasarea armamentului. L-am auzit

menționând numele Renadei, după care a dispărut şi m-am trezit târât fără multă ceremonie de-a lungul unui coridor.

Mişcarea mi-a prins bine. După o oră mă simțeam încă slăbit, cu dureri de cap şi o pânză de păianjen pe ochi, dar întreg.

Toby mă tratase cu o masă bună. Speram să-l fac să-şi regrete greşeala cât mai repede.

Motorul unei maşini porni tuşind, se poticni de câteva ori, dar până la urmă se decise să toarcă regulat.

„E timpul," mă anunță tipul cu favoriți. Avea o voce moale ca brânza dospită, ce se potrivea cu mirosul pe care îl împrăştia. Îmi răsuci încă o dată brațul.

„Să nu-l rupi, că-i al Baronului!" i-am aruncat.

„Vorbeşti prea mult şi faci pe deşteptu'," scuipă el, dându-se înapoi şi spunându-i celuilalt: „Ține-l, Ochi-de-porc." Tipul se execută, apucându-mă cu brațul peste gât şi forțându-mi capul pe spate; am reuşit să-l mai văd pe primul apucând o bâtă şi izbindu-mă cu ea sub coaste, după care Ochi-de-porc mi-a dat drumul şi am alunecat la pământ, aşteptând ca durerea ce explodase în mine să se împrăştie.

După un timp, m-am ridicat şi n-am simțit să am ceva coaste rupte. Slabă consolare.

Pe pajişte era o iluminație ca ziua. Într-o parte, lângă poartă, acoperit cu o prelată, stătea Unitatea automată de luptă Bollo Mark III, sau Căpcăunul, după spusele lui Toby; figuri în mişcare aruncau umbre lungi în jur. La vreo cincizeci de metri de robot, fusese ridicat un parapet improvizat, în spatele căruia pufăia un generator mobil, înconjurat de fumul albăstrui al eşapamentului.

Mallon mă aştepta strângând o armă cu raze, calibrul 9 milimetri; ca să-şi arate zelul, paznicii mă țineau cu ambele mâini fiecare, iar eu mă clătinam mai mult decât era cazul. Am văzut-o pe Renada, în blana fumurie, cu chipul albit de lumina proiectoarelor, încercând să se apropie de mine, dar un tip în verde a oprit-o.

„Ştii ce ai de făcut, Jackson," strigă Mallon, încercând să acopere zgomotul generatorului. Făcu un semn şi unul din oamenii lui îmi prinse un lanţ solid de glezna stângă. Întinzându-mi ovalul de plastic al electropass-ului, el continuă: „Te duci drept spre robot, intri prin panoul lateral şi ai exact un minut să anulezi instrucţiunile tastate pe tabloul de comandă şi să ieşi. În caz că nu ai chef, o să apăs pe comutatorul acesta" - şi îmi arătă o cutie din care porneau nişte cabluri groase dinspre generator în direcţia robotului - „şi te pun la fript. Acelaşi lucru se va întâmpla dacă o să văd ţevile tunurilor mişcându-se sau ambrazurile deschizându-se."

M-am uitat la lanţul de la gleznă, în care era împletit un cablu, la generator şi iar la comutator.

„O improvizaţie," rânji Mallon, „dar o să meargă. Iar dacă te gândeşti să tragi doar o rafală, două, la întâmplare, să nu uiţi că fata e aici, lângă mine."

M-am uitat la monstrul metalic. „Dar dacă nu mă recunoaşte? A cam trecut timpul. Sau dacă Don nu a introdus codul meu de identitate în circuitele de memorie?"

„Atunci oricum n-am nevoie de tine," mi-o tăie Mallon.

I-am făcut cu ochiul Renadei şi i-am zâmbit, deşi nu-mi ardea deloc, după care m-am căţărat pe parapet. Întorcându-mă, l-am privit pe Mallon şi l-am văzut bătrân şi stafidit în lumina reflectoarelor, cu costumul gri boţit, rămăşiţele de păr zburlit şi degetele crispate pe armă. Părea mai degrabă un patron de prăvălie, îngrozit de eventualitatea unui atac, decât un cuceritor al lumii.

„Pesemne ai mare nevoie de robotul ăsta, Toby," i-am zis. „O să mă gândesc la varianta cu rafala întâmplătoare. Să vedem cui îi este mai frică."

Am tras de lanţul de la picior şi am pornit-o peste pajişte, precedat de umbra mea uriaşă. Robotul stătea nemişcat, mare cât o clădire şi luminat de reflectoare. Apropiindu-mă, am văzut petele de rugină care îi acoperiseră obloanele şi buruienile ce îi crescuseră printre şenile. Apoi în tufişurile

din față am văzut ceva alb. Oase. Mi-am simțit stomacul ca de gheață; ultimul care încercase să se apropie ajunsese până aici. Pe următorii zece metri am mai găsit două schelete. Pesemne se apropiaseră în fugă, să testeze reacțiile robotului; sau poate încercaseră să se apropie târâş, câte un centimetru pe zi. Oricum, nu le-a mers.

Am auzit chițcăituri. Şoarecii nu se tem de Căpcăun, care nu se deranja decât pentru ceva mai mare decât ei. Am ocolit o groapă de vreo trei metri, crater cu pereții surpați al unui proiectil ce şi-a greşit cu puțin ținta, am constatat că şenilele, scufundate vreo două palme în pământ, erau acoperite de muşchi, iar printre dinții roților, înalte de peste un metru, erau câteva cuiburi; trapa de intrare se contura deasupra lor în flancul gigantic al maşinii, cu spații în blindaj pentru a te putea cățăra până acolo. M-am întins, am apucat o treaptă şi m-am ridicat în mâini, însoțit de clinchetul lanțului izbit în blindaj. Am găsit mânerul şi l-am tras.

Întâi a rezistat, apoi s-a răsucit; în zumzetul unui servomotor şi fâşâitul garniturilor de etanşare, uşa s-a deschis şi m-am trezit într-un coridor îngust, duraluminiu anodic verzui cu fibre negre polimerice în structură, un ministingător de incendiu pe peretele de etanşare, lângă o plăcuță de oțel cu inscripția DIVIZIA BOLO A CORPORAȚIEI GENERAL MOTORS, iar dedesubt, cu litere mai mici, UNITATE DE LUPTĂ BOLO MARK III. M-am strecurat prin deschizătură şi m-am îndreptat spre licărul panoului de comandă.

Cabina era mică, construită utilitar, cu două fotolii adânci şi capitonate, înconjurate de ecrane, cadrane şi manete. Simțeam mirosuri de vopsea şi de ulei, amestecate cu aroma caracteristică de eter şi ozon a generatorului nuclear. Se auzea de asemenea zumzetul stins al servomotoarelor în semirepaos. Ceasul arăta patru şi zece. Ori era mai târziu decât credeam, ori cronometrul rămăsese în urmă în ultimii optzeci de ani. N-aveam însă timp de asta...

M-am lăsat să alunec în fotoliu şi am ridicat capacul consolei de comandă. Tasta de anulare era cea mare, albă. Am apăsat-o şi am lăsat-o să se ridice la loc, de parcă aş fi marcat o vânzare la casă într-un magazin.

Un model din puncte de pe ecranul central dispăru ca prin farmec. În sfârşit, Mallon nu mai avea de ce să se teamă în legătură cu Căpcăunul său favorit.

Executarea ordinului n-a durat mult; ştiam ce am de făcut în continuare, pentru că plănuisem totul în timpul plimbării. Aveam treizeci de secunde să aranjez cărţile în favoarea mea.

M-am aplecat şi am tras de cablul împletit în lanţul de la gleznă. Am apăsat un buton şi placa interioară de protecţie - un disc blindat, gros de doi centimetri - a lunecat înapoi. Am introdus o buclă a cablului prin deschizătură şi am apăsat din nou butonul. Placa a glisat înainte, tăindu-mi cablul ca pe o macaroană.

Am răsuflat adânc, după care mâna mi-a zburat spre comutatorul ALERTĂ DE LUPTĂ. Era cel mai inteligent lucru pe care îl puteam face, şi cel mai uşor. O simplă tastare şi armele de calibrul 9 milimetri l-ar secera pe Mallon şi pe oamenii lui ca pe nişte tulpini de porumb. Secerişul ar tăia-o însă şi pe Renada, laolaltă cu toţi ceilalţi. Iar dacă aş porni, chiar fără să trag vreun glonţ, Mallon şi-ar ţine precis promisiunea şi i-ar tăia gâtul.

Îmi scosesem capul din laţ, însă trebuia să-l bag la loc, pe moment.

M-am aplecat pe lateral, întinzând mâna în spatele panoului de comandă, unde erau siguranţele. Degetele parcă mi-erau din cârpe. Am respirat adânc şi-am încercat din nou. Siguranţa mi-a căzut în palmă. Circuitul în infraroşu al robotului nu mai funcţiona. Dacă aş mai fi avut câteva secunde, puteam sabota şi alte circuite, dar timpul mi se terminase.

Am apucat capetele tăiate ale cablului, le-am înnodat în jurul lanţului şi am ieşit grăbit.

VIII

Mallon aştepta, pitit în spatele sacilor de nisip.

„Pot să mă apropii?” gâfâi el. Am dat din cap, la care s-a ridicat, strângând puşca în mâini.

„Atunci o să-l încercăm împreună.”

Am trecut din nou peste parapet, urmat de Mallon, cu puşca în poziție de tragere de la şold. Reflectoarele ne-au urmărit pas cu pas, până lângă robot. Mallon se cățără până la intrare, privi înăuntru, după care sări jos lângă mine, emoționat.

„Gata, Jackson. Am aşteptat destul clipa asta. De acum am tot ce îmi trebuie.”

„Uită-te la cablul de la gleznă,” i-am şoptit. Şi-a îngustat ochii, făcând un pas înapoi şi ridicând arma înspre mine, după care a privit în direcția cablului înfăşurat în jurul lanțului.

„L-am tăiat, Toby. Am fost în cabina de comandă cu cablul tăiat şi n-am tras în tine. Aş fi putut să-ți iau jucăria şi să mă bag în afaceri de unul singur, dar n-am făcut-o.”

„Şi asta ce-ți închipui că-ți dă?” şuieră Mallon.

„Aşa cum spuneai, avem nevoie unul de altul. Cablul tăiat îți arată că poți avea încredere în mine.”

Mallon zâmbi şi zâmbetul nu era deloc plăcut. „Crezi că erai în siguranță, da? Vino puțin.” Am păşit amândoi în jurul robotului; din spatele lui ieşea o sârmă groasă de aramă, întinzându-se în ambele direcții prin iarbă.

„Te-aş fi pârlit la prima mişcare. Chiar dacă aveai cablul tăiat, curentul te-ar fi ajuns prin metalul aparatului. Nu te speria, totuşi. Mai am nişte chestii pentru tine.” Mă împinse cu țeava armei în piept, făcându-mă să dau înapoi. „Şi acum, mişcă. Şi să nu-ndrăzneşti să-l mai amenințI pe Baron.”

„Anii care au trecut nu numai că te-au pocit, Toby, ci te-au şi prostit.”

A râs, un hohot scurt. „Poate ai dreptate. Ce înseamnă normal şi ce nu? Am o viziune şi-o s-o transform în realitate. Dacă asta înseamnă nebunie, e oricum mai bună decât cea a găinarilor."

Lângă parapet, s-a întors spre mine. „Mi-am plănuit campania în amănunt de-a lungul anilor, Jackson. Totu-i gata. Pornim într-o jumătate de oră, înainte ca vreun trădător să trimită vorbă duşmanilor mei. Ochi-de-Porc şi Gunoierul or să-ți țină de urât până sunt plecat. Când m-am întors - ei, poate ai dreptate în legătură cu colaborarea." Făcu un gest, la care prietenul meu cu favoriți şi jumătatea lui se profilară amenințători în jurul meu. „Păziți-l," adăugă el.

„Gingis Han e pe plecare?" l-am împuns. „Şi când te gândeşti că între tine şi comorile ălea nu-i decât un robot de luptă de cinci sute de tone..."

„Căpcăunul cel Mic..." Îşi ridică mâinile şi întinse pumnii, de parcă ar fi sfărâmat bulgări de pământ. „O să-l calc în şenile."

„Ai cam încurcat-o, Toby. Robotul are şenile. Tu - poate picior plat."

„E tot atâta. Eu sunt Marele Căpcăun," rânji el spre mine, îndepărtându-se.

Am pornit-o între Gunoier şi Ochi-de-Porc spre luminile garajului.

„Iar prin intrarea de serviciu," am zis. „S-ar părea că vă e ruşine cu mine."

„Mai vrei puțină bâtă, mă?" scârțâi Gunoierul. „Apucă-l, Ochi-de-Porc." Îşi înălță bastonul, săltându-l în palmă şi privind în jur. Eram singuri lângă pomii de pe marginea aleii, cei mai mulți fiind încă în jurul robotului şi un grup lângă intrarea principală. Ochi-de-Porc îmi apucă brațul şi îl răsuci în maniera preferată, ceea ce era exact ce sperasem să facă. În momentul în care Gunoierul ridică bastonul, m-am răsucit şi l-am apucat pe Ochi-de-Porc de braț cu ambele mâini, aplecându-mă în acelaşi timp, ca un amiral japonez prezentând raportul împăratului. Ochi-de-Porc s-a rostogolit,

fiind ajutat şi de bastonul Gunoierului peste şale, încât în final, amândoi eram pe jos, iar eu am încercat să apuc bastonul. Gunoierul a fost însă mai rapid: prin răsucire, a pus mâna din nou pe baston şi m-a lovit peste brațul stâng, chiar lângă umăr. Am auzit cum a pocnit osul.

După un timp, am reuşit să mă ridic în picioare. Ochi-de-Porc zăcea tot pe jos, întins şi gemând, în timp ce Gunoierul era la doi metri de noi, cu cercul de barbă neagră întins într-un rânjet de hienă căreia îi miroase a hoit.

„Are spatele rupt," zise el. Ascultă-l cum geme. Am aşteptat să-ți revii, ca să-l auzi."

„Îl aud," am reuşit să mormăi, de parcă aş fi avut un disc uzat în loc de coarde vocale. „Mă mir... că n-ai avut grijă să mă aranjezi, cât eram pe jos din cauza brațului."

„Ne-ne-ne. Când îl aranjez pe unul, vreau să ştie ce i se întâmpla," zise el, atingându-mă uşor cu bastonul pe braț. Parcă m-a trecut un fier roşu. Am gemut şi am făcut un pas înapoi, dar degeaba.

„Ochi-de-Porc nu era cine ştie ce, da' eram prieteni. Când termin cu tine, o să trebuiască să-l omor; un tip cu spatele rupt nu-i mai bun de nimic. O să scape uşor, oricum; de tine o să am însă grijă. Până se întoarce Baronul, o să ne distrăm grozav."

Pas cu pas, ajunsesem sub copaci. Mă gândeam să pun mâna pe un băț, dar am rămas numai cu gândul. Gunoierul s-a îndreptat din spate, cu ochii țintă la burta mea. N-am mai aşteptat şi m-am repezit spre el, dar a râs şi s-a ferit, iar bastonul m-a pocnit în cap. Nu tare, destul să mă întindă la pământ. Mi-am tras picioarele sub mine şi am încercat să mă ridic, când am văzut o mişcare în întunericul din spatele Gunoierului. Mi-am scuturat capul, să nu-mi vadă expresia, şi m-am lăsat să alunec înapoi.

„Sus," făcu Gunoierul, dispărându-i zâmbetul. „Scoală."

Deodată încremeni, apoi se răsuci ca fulgerul. Trebuie că avea nişte urechi de pisică, pentru că eu nu auzisem nimic.

Bătrânul îşi făcu apariţia, cu părul alb ud şi lipit pe craniu şi mâinile uriaşe gata să apuce. Gunoierul mârâi, sări în direcţia lui şi îşi repezi bastonul. L-am auzit izbind, a urmat o luptă scurtă, după care Gunoierul se împletici înapoi, cu mâinile goale. M-am repezit spre el, chiar în momentul în care Bătrânul apucă bastonul, lăsându-l din nou să cadă. Eram ameţit şi nu mai simţeam durerea. L-am văzut apoi pe Gunoier aplecându-se peste Bătrân, care zăcea întins, cu braţele larg deschise şi cu un mâner alb, de os, ieşind în evidenţă pe paltonul ponosit. Bastonul se rostogolise în apropiere şi am început să mă târăsc în direcţia lui. Cădea o ploaie uşoară şi din depărtare se auzeau strigăte şi zgomote de motoare. Convoiul lui Mallon se punea în mişcare. Câştigase. Şi Gunoierul câştigase. Bătrânul încercase ceva, dar nu fusese de-ajuns. Dacă aş putea ajunge la baston şi să lovesc măcar o dată...

Gunoierul privi în jos spre Bătrân, se aplecă, smulse cuţitul, îl şterse de pantaloni, după care îşi săltă brâul ca să-l bage în teacă. Am simţit bastonul, neted şi greu în palmă; l-am apucat strâns şi m-am ridicat, după care am aşteptat până s-a întors Gunoierul şi l-am izbit în creştetul capului din toate puterile...

Credeam că Bătrânul murise, când l-am văzut clipind. Trăsăturile i se relaxaseră, pielea îi era întinsă şi părea că îşi găsise liniştea. I-am apucat una din mâinile noduroase şi i-am frecat-o. Era rece ca a unui înecat.

„M-ai aşteptat, Bătrâne?" l-am întrebat prosteşte. Îşi mişcă puţin capul şi mă privi, după care încercă să vorbească. Mi-am apropiat urechea de gura lui.

„Mămica... mi-a spus... să te aştept. A spus... că o să vii... cândva, înapoi..."

Am simţit un nod în gât.

Ceva s-a rupt în mine şi a început să curgă ca metalul topit. Simţeam că ochii mi se umezesc, şi nu din cauza ploii. Am privit chipul bătrânului şi pentru o clipă mi s-a părut că i se suprapune o altă faţă, mică şi rotundă.

Încerca din nou să vorbească. M-am aplecat spre el.

„Am... fost... un copil... bun... tăticule?" Apoi ochii i s-au închis.

Am stat nemişcat multă vreme, privindu-i chipul împietrit, după care i-am încrucişat braţele pe piept şi m-am ridicat.

„Ai fost mai mult decât un copil bun, Timmy," am spus. „Ai fost un adevărat bărbat."

IX

Costumul albastru mi se udase de tot şi se murdărise cu noroi, plus câţiva stropi din substanţa folosită de Gunoier drept creier; mai aveam însă vulturii de aur pe umeri.

Paznicul garajului nu s-a uitat la mine, ci la vulturi. M-am îndreptat spre un Bentley mare şi negru, model 1979, după conservatorismul aripilor din spate, cam de o jumătate de metru înălţime. Am smucit uşa. Rezervorul de benzină arăta pe trei sferturi plin. Am deschis bordul şi n-am găsit nimic înăuntru, dar după aceea mi-am dat seama că nici n-avea ce să caute lângă şofer. Uşa din spate avea pe interior un toc negru de piele grosolan argăsită, fixat cu şuruburi în pielea fină gri-deschis a tapiţeriei, cu un mâner de pistol ţintindu-se simetric cu cel de pe uşa de vizavi, iar în spatele scaunului şoferului atârna în nişte curele o armă cu raze, de calibru mare. Proprietarul Bentley-ului suferea precis de lipsă de siguranţă. Am scos unul din pistoale şi l-am aruncat pe banchetă, lângă şofer, după care m-am lăsat să alunec în spatele volanului. Paznicul a holbat ochii, văzându-mă cum îmi fixez braţul stâng în poală şi cum mă întorc să închid uşa. Am răsucit cheia în contact şi motorul a început să duduie încetişor. O apăsare pe manetă şi două conuri reci de lumină au străpuns perdelele de ploaie din faţa ieşirii.

În sfârşit, paznicul s-a decis să-şi caşte gura şi să spună ceva, însă n-aveam timp de conversaţie. Am accelerat în

noapte, îndreptându-mă spre poartă, pe aleea pietruită. Lui Mallon îi mersese totul din plin până acum, dar poate nu era prea târziu.

Doi paznici, arătând ca vai de ei în foile de cort negre şi ude leoarcă, s-au apropiat de maşină. Unul s-a uitat la mine şi a schiţat cu întârziere un „Pentru onor, ar... ma". Am dat să apăs pe accelerație când al doilea i-a zis ceva şi primul a încercat să îndrepte arma spre mine. Apucând cu dreapta pistolul, am tras prin sticlă, i-am dat drumul, am înhățat volanul şi am pornit-o ca din puşcă spre oraş. În urmă am mai auzit o împuşcătură, dar nu sunt sigur.

Am luat-o pe scurtătură, un drum cu hârtoape, pe lângă râu, care mă scutura groaznic; asta mi-a permis totuşi să reduc din distanța față de maşinile din coloana lui Mallon, ale căror lumini le vedeam în paralel cu mine, la un kilometru înainte, pe drumul din nordul oraşului. Mai aveam doar câteva sute de metri până la gardul din jurul bazei când s-a rupt un arc de la maşină şi m-am trezit în şanț. Pe moment am respirat adânc, încercând să scap de moleşeala ce mă învăluia încet, dar sigur. Brațul îmi pulsa de parcă ar fi fost amputat. Aveam nevoie de puțină odihnă...

Un sunet m-a făcut să sar în sus, ca o domnişoară bătrână care simte miros de trabuc în dormitor: era duduitul maşinilor grele ale lui Mallon, apropiindu-se.

Am ieşit din maşină şi am luat-o la pas peste câmp, susținându-mi brațul rupt cu cel bun, într-o încercare zadarnică de a micşora durerea. Aveam şanse foarte mici, dar dacă Mallon ajungea înaintea mea la obiectiv, precis coborau la zero.

Înspre răsărit cerul începuse să devină cenuşiu, lăsând să se întrevadă la vreo sută de metri contururile stâlpilor de la poartă, cu reflectoarele defecte.

Huruitul motoarelor devenise mai puternic, amestecându-se cu strigăte, cu țăcănitul unei arme automate calibrul 9 mm, cu bubuitul unei arme mai grele şi cu zgomotul de zidărie ce se prăbuşeşte. Mallon îşi plimba noua jucărie

printre clădirile şi oamenii care aveau proastă inspirație să-i stea în drum.

Am ajuns la poartă şi am trecut peste încâlceala de sârme, îndreptându-mă spre rampa centrală de lansare. Nu mai puteam alerga, plăcile de beton îmi dansau parcă sub tălpi, încât abia mă țineam pe picioare. Mai trebuia să mă vadă careva din convoi şi să deschidă focul.

Huu! huuu! huuu!-ul robotului de luptă mă făcu să tresar. Cei doi ochi roşii clipiră şi se ațintiră asupra mea. M-am uitat în spate şi am văzut maşinile din coloană masate în jurul porții, lăsând un culoar luminat de farurile puternice ale robotului lui Mallon, care se apropia încet, clipind din luminile de direcție roşii, albe şi verzi, ca un pom de Crăciun, cu un ochi ciclopic incandescent în vârf.

Huu! huuu! huuu!-ul răsună din nou, mai aproape. Am înşfăcat discul de plastic din buzunar, ca şi cum ar fi devenit mai activ dacă îl țineam în mână. Nu ştiam dacă, Micul Căpcăun fusese programat să mă considere prieten sau nu şi exista un singur mod de a afla răspuns la întrebare. Încă nu era prea târziu să o iau la fugă; Mallon putea trage, dar putea şi să mă cruțe. L-aş fi putut convinge că, în doi, putem obține dublu; ulterior, după ce ar fi murit…

Nu mă gândeam cu adevărat la o asemenea variantă, era o străfulgerare de moment trecându-mi prin minte în clipe de criză, când timpul curge parcă mai încet. E greu să fii erou cu oase rupte ce se freacă unul de altul, însă pentru ceea ce voiam eu, nu aveam nevoie de curaj. Eram un vierme uman lipsit de apărare, strivit pe jumătate, dar care încă mişcă, prins la mijloc într-o luptă de titani din oțel cromat.

Ştiam însă ce am de făcut.

Căpcăunul, cel Mic se îndrepta hotărât spre mine şi i-am ieşit înainte.

La douăzeci de metri s-a oprit, mare cât o casă. Ştiam că nu mai are muniție pentru armele de calibru mare, încât nu era cu mult mai periculos decât un fermier cu o puşcă de vânătoare.

Pentru mine însă, o puşcă de vânătoare era destul.

Placa de beton îmi vibră sub picioare, parcă de nerăbdare, în timp ce Căpcăunul se gândea, fixându-mă cu ochii săi de raze infraroşii. Apoi turelele pivotară, ridicându-se deasupra capului meu ca o binecuvântare şi ațintindu-se în direcția intrării. Robotul mă recunoscuse.

Privind spre inamic, am văzut că Marele Căpcăun se apropiase simțitor, înălțându-se gigantic deasupra maşinilor din escortă, ca o planetă între sateliți. Lângă mine, turelele Micului Căpcăun, cu armele descărcate ce îl ținuseră douăzeci de ani la respect pe Mallon şi pe hoitarii lui, se îndreptau asupra țintei.

Zgomotul motoarelor devenise asurzitor. Nu mi-am dat seama că se trage asupra mea până n-am văzut sărind aşchii din plăcile de beton din stânga şi n-am auzit şuierul ricoşeurilor.

Era timpul să o iau din loc. M-am apropiat de robot, am inhalat mirosul de eter şi ozon, am găsit mânerele pentru urcare şi m-am tras cu greu spre placa de intrare. Deasupra am auzit izbiturile şi țiuiturile gloanțelor. Cineva mă luase la ochi.

Brațul rupt uni atârna ca o scândură prinsă în cuie, însă nu simțeam durerea. Uşa era întredeschisă, am apăsat pe manetă şi s-a deschis larg, dar nu s-au aprins nici un fel de becuri care să mă întâmpine. Pesemne arseseră de mult. Mi-am dat drumul înăuntru şi am reuşit să ajung în cabina de comandă, mai strâmtă decât cea a unităților Mark III şi, pe deasupra, ocupată.

În lumina de un verde stins a panoului de control, mortul era aplecat peste comenzi, cu o mână uscată, într-o mănuşă neagră, strângând maneta centrală. Era îmbrăcat într-un costum termal de protecție, pentru infanterişti, pe cap avea o cască antişoc, iar un picior îi era prins şi răsucit aproape complet în jurul unei pedale.

Piciorul îi fusese rupt înainte de a muri. Trebuie că şi-l prinsese în pedală şi îl răsucise în aşa fel încât durerea să

nu-l lase să adoarmă. Şi totuşi, somnul de veci venise. M-am aplecat să-i văd chipul. Trăsăturile mumificate îi păstrau anonimatul în moarte, însă mustața stufoasă şi roşcată era de-ajuns ca să-l recunosc.

„Hello, Mac," am spus. „Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepți, dar am fost reținut."

M-am strecurat în scaunul copilotului şi am acționat circuitele de urmărire în infraroşu. Ecranul cu diagonala de douăzeci de centimetri s-a luminat, evidențiind robotul duşman care tocmai depăşise intrarea, la trei sute de metri distanță, târând după el o bucată de lanț ruginit, de parcă ar fi transportat tineri căsătoriți în călătorie de nuntă. Am pus mâna pe maneta de pornire. „O să conduc eu de-acum, Mac, bine?" Am mişcat maneta şi mâna mortului s-a mişcat o dată cu ea.

„În ordine. Conducem amândoi."

Am apăsat o serie de butoane şi comutatoare, anulând comenzile anterioare de reacție automată. Îşi făcuseră datoria cu vârf şi îndesat timp de optzeci de ani, dar era cazul să introducem un pic de strategie umană. Lângă mine, Mac dădu răbdător din cap. Îmi dădea dreptate. Pe ecran am urmărit trasoarele. Trebuie că Mallon era foarte încântat să mă toace cu încărcături care explodau la atingere, dar pentru mine asta nu însemna nimic. A, dacă obosea şi îi venea în minte să utilizeze armele grele, atunci lucrurile s-ar fi schimbat, bineînțeles.

Am pus aparatul în mişcare şi am dat repede înapoi. Mallon m-a urmărit câțiva metri cu trasoarele, apoi s-a oprit. Am pivotat, mi-am aprins farurile şi am pornit în viteză spre poziția pe care mi-o alesesem în câmp, unde am întors şi l-am aşteptat; trecuse cam multă vreme de când se găsise la comenzile unei unități robot de luptă, încât se baza mai mult pe aparatajul automat şi mai puțin pe control manual. N-aveam armament greu, însă puşcoacele mele erau încă bune. Am programat minitunul calibrul 4 mm, cu proiectile solide, în direcția farului central al lui Mallon şi am apăsat butonul

FOC. A urmat un şuierat asurzitor dinspre magazia de muniție cu alimentare rapidă şi lumina orbitoare alb-albăstruie din partea superioară a robotului s-a stins. Sistemele de apărare ale unei unități automate de luptă pot opri totul în afara proiectilelor atomice, pot anihila o rachetă balistică la optzeci de kilometri în stratosferă, pot distruge un ținut întreg cu mortierele, dar puşcociul meu cu alice i-a scos ochiul prin foc din imediată apropiere.

Am deconectat motorul şi am aşteptat în tăcere. Mallon se oprise. Mi-l imaginam lovind ecranele stinse, apăsând comenzi şi înjurând. Trebuie că era derutat şi că se întreba ce se întâmplase. Fără faruri, îi rămânea radarul, nu prea sensibil la distanța asta, incapabil de a evidenția detalii.

Priveam panoul. O luminiță chihlimbarie începu să clipească. Radarul lui Mallon era orientat asupra mea.

Porni şi se opri din nou; nu se putea decide. Am apăsat o manetă, în dreptul comenzilor a coborât un panou blindat suplimentar, apoi am strâns din dinți şi am aşteptat. Mişcarea următoare era a lui Mallon şi se cam enervase.

Semnale purpurii de pericol porniră să pulseze pe ecran şi m-am clătinat datorită reculului, în timp ce rachetele mele de intercepție le-au anihilat pe cele lansate de Mallon asupra mea, detonându-le în incandescență deasupra fâşiei betonate dintre noi. Ecranele mi s-au albit, apoi s-au înnegrit parcă, trecând pe imagine alb-negru, iar urechile îmi țiuiau de parcă aveau viespi în spatele timpanelor.

Liniştea bruscă ce a urmat îmi sugera un seif cu uşa închisă. M-am lăsat pe spate, simțindu-mă ca şi Quasimodo după o plimbare cu clopotul. Ecranele pâlpâiră iar şi l-am putut vedea pe Mallon, nemişcat în orbirea-i aproape completă. Pe ecranul său radar mă vedea ca pe silueta unui deal; se întreba, probabil, de ce nu i-am răspuns cu alte rachete, de ce nu m-am întors să fug, de ce... de ce...

Clătinându-se, o porni spre mine. Am aşteptat puțin, după care m-am retras încet. Acceleră, apropiindu-se cu intenția ca milisecunda de reacție a instalațiilor mele de protecție să

fie insuficientă la următoarea lui salvă. Am dat din nou înapoi, lăsându-l să se apropie, dar nu prea repede...

Mallon nu mai avu răbdare şi deschise foc combinat, cu armele de calibru 9 milimetri, cu automatele grele şi cu rachetele. Am rezistat cu greu, urmărind ecranele. Distanța între noi se micşora treptat: o sută de metri, nouăzeci, optzeci... Gura deschisă a silozului se căsca acum în calea lui Mallon, însă el nu avea cum să o vadă. Uriaşul său robot înainta pe şenile, trăgând cu toate armele, gata să mă facă fărâme. Ezită o clipă pe buza gropii de o sută de metri adâncime şi douăzeci de metri diametru, de parcă ar fi simțit că e în primejdie, după care acceleră.

L-am văzut clătinându-se, aplecându-se înainte şi spărgând betonul pistei cu lovituri de tun. Când a încercat să dea înapoi a fost prea târziu, şenilele scoțând zadarnic nori de scântei. O clipă rămase în echilibru, apoi lunecă la vale, ca un vas ce se scufundă, trăgând în continuare în pereții ce-l înconjurau în drum spre Iad. Totul s-a terminat brusc. Un nor de praf clocoti o clipă, după care dispăru, supt de schimbul de aer de la gura rampei subterane de lansare, în timp ce pământul se cutremură până în rărunchi în urma izbiturii.

X

Uşile de acces spre rampa centrală de lansare sunt plăci blindate din aliaj de crom, douăzeci de centimetri grosime şi trei metri înălțime, putând crea probleme chiar şi unei unități automate de luptă; în fața cartelei mele magnetice au glisat lateral, ca draperiile de la duş, lăsându-mă să pătrund într-o încăpere unde optzeci de ani de tăcere te apăsau ca lințoliul negru de pe un coşciug. Aerul era totuşi proaspăt, iar dalele de piatră - strălucitor de curate; într-un cuvânt, inima Centrului Aerospațial funcționa perfect. Pe panoul central din

buncărul de comandă licăreau nouă rânduri de luminițe verzi, sub care o inscripție cu litere roşii anunța: **PREGĂTIT PENTRU LANSARE**. În stânga, cu treizeci de centimetri mai jos, marea manetă albă era deblocată. În dreapta, o lumină roşie intermitentă pe monitor arăta că uşile de protecție se deschid.

Am coborât cu liftul până la nivelul K, de unde am luat-o de-a lungul platformei metalice care înconjura nava spre intrarea în punctul de comandă al expediției. Pe dreapta erau trei instalații de stază goale, cu cablurile adiacente încurcate pe jos. În stânga erau capacele sigilate sub care aşteptau Day, Macy, Cruciani şi Plack. M-am apropiat şi am privit cadranele, pe care indicatoare subțiri ca firul de păr tremurau în ritmul unor bătăi lente de inimă.

Toți trăiau.

Am părăsit nava, asigurându-mă de închiderea etanşă a uşilor interioare şi exterioare. Când am ajuns în buncărul de comandă, pe ecranul monitorului apăruse inscripția GATA DE LANSARE. Am studiat cronograful, l-am programat şi m-am întors spre ecranul de control, simțind maneta netedă şi rece în palmă. Un sunet uşor a însoțit deplasarea ei în poziția LANSARE, după care brațul roşu al cronografului îşi începu tic-tacul în tăcere.

Robotul mă aştepta afară. După ce am ajuns la turnul de observație, am urcat pe o platformă şi am privit spre apus, unde culorile răsăritului de soare tocmai îmbrățişau contururile palatului.

Îmi lăsasem brațul, prins în atele şi bandajat, să se odihnească pe balustrada balconului, întors cu fața spre vale şi spre oraş, în spatele căruia se întindea câmpia şi Centrul Aerospațial; acolo aştepta Prometeu.

„Se întâmpla ceva," zise Renada. Am luat binoclul şi am privit cum glisau uşile exterioare ale rampei centrale de lansare.

„Iese fum," adăugă Renada.

„Nu-i nimic, sunt doar gazele de compresie care sunt evacuate.”

Mi-am privit ceasul. „Încă un minut, două şi omul va face cel mai grandios pas din istorie.”

„Ce-o să găsească acolo?”

Am clătinat din cap „Homo Terra Firma nici nu poate concepe ce-l aşteaptă pe Homo Astra.”

„Vor fi plecați douăzeci de ani. E mult de aşteptat.

„O să încercăm să le construim împreună o lume pe când se vor întoarce. Nu cred că vom avea timp să ne plictisim.”

„Priveşte!” mă strânse Renada de brațul sănătos. O siluetă argintie, uriaşă chiar de la cei câțiva kilometri unde ne găseam, se înălță încet din pământ, împinsă parcă de o sferă strălucitoare de foc alb. În continuare veni sunetul, un tunet care îmi pătrunse în oase şi făcu să vibreze balustradă. Sfera de foc se transformă într-o coloană alb-argintie, cu astronava în echilibru în vârful ei. Apoi coloana se desprinse de sol, se ridică tot mai sus, tot mai sus…

Am simțit mâna Renadei căutând-o pe a mea. I-am strâns-o puternic, uitându-ne cum Prometeu ducea în ceruri darul de foc al omului.